

ஓம்

ஞானசாகரம்

(அறிவுக்கடல்)

இது

‘சமரச சன்மார்க்க நிலைபம்’ என்னும்

பொதுநிலைக்கழகத்தின்

அரிய பெரிய செக்தமிழ்விளக்க வெளியிடு

பது, கஉ.] துரோதனஸ் ஆடிமா, ஆவணிட [இதழ், கூ, கஉ.]

பொருளடக்கம்

மாணிக்கவாசகர் காலம், முன்னுட்பகுதி.

(The Age of Saint Manickavachakar, the third part-reviews all the arguments that have appeared for the last 16 years and finally fixes his age in the third century A. D.)

ஆசிரியர்:

மறைமலையடிகள் என்னும்

பரீலபரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள்,

சமரச சன்மார்க்க நிலைபகுதி,

பல்லாவரம்

—

பல்லாவரம், சமரசசன்மார்க்க நிலையத்தின்கண் உள்ள

டி. எம் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிடப்பட்டது;

8th February, 1926.

ஒருபதுமக் கையொப்பம்]

[மான்ரு ரூப]

All Rights Reserved.

ஓம்
மாணிக்கவாசகர் காலம்

இங்கே குறிக்கப்படும் சில மாறுதல்களை இதில் செய்துகொள்க.
294-ஆம் பக்கம், 26-ஆம் வரியில் உள்ள 'திருவிண்ணகர்' என்பதனை எடுத்துவிடுக.

306-ஆம் பக்கம், 10-ஆம் வரியில் 'இடங்களுள்' என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பின் 'கபிலரது குறிஞ்சிக் கலிப்பாட்டு ஒன்றில் தவிர வேறு' என்னுஞ் சொற் றொடரை துழைத்துக்கொள்க.

306-ஆம் பக்கம், 14-ஆம் வரியில் 'கி-பி' என்றிருப்பதைக் 'கி-மு என மாற்றிக்கொள்க.

306-ஆம் பக்கம், 17-ஆம் வரியில், 'எனவே' என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பின், 'கி-பி முதல்தாற்றாண்டிலிருந்த கபிலர்' என்னுஞ் சொற்றொடரையும், 18-ஆம் வரியில் 'மாணிக்கவாசகப்பெருமான்' என்பதற்குப்பின் 'முதலியோர்' என்னுஞ் சொல்லையும் துழைத்துக்கொள்க.

பொருளுதவி செய்தார்க்கு நன்றிகூறல்

சென்ற இரண்டு ஆண்டுகளில் யாம் தூற்பதிப்புச் செலவுகளுக்கு இடர்ப்பட்ட காலங்களிலெல்லாம், அவ்விடர்ப்பாடு நீங்கும் வண்ணம், இலங்கை, மாத்தளை யிலுள்ள புராட்டர் திருவாளர் C. அரியநாயகம்பிள்ளையார்க்கு மிகவும் அன் புடன் எமக்குப் பொருளுதவிசெய்து வந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் இந்த இரண் டாண்டுகளிலும் உதவிய தொகை மீளாது ரூபாவாகும். இவ்விரண்டாண்டுக ளுக்குமுன் இவர்கள் செய்த பொருளுதவிகளும் பல. தூய தமிழ்வளர்ச்சியின் பொருட்டும், புராணகதைக் கலப்பில்லாத் தூய கைவசிக்காததக் கோட்பாடுகளின் விளக்கத்தின் பொருட்டும் சென்ற முப்பதாண்டுகளாக யாம் செய்துவரும் முயற்சிகளைக் கண்டும் எழுதிவரும் தூல்களைப் பயின்றும் எம்மை மிகவும் பாராட்டி எம்மிடத்து நீக்கா அன்புடையராய் எமக்குத் தொடர்பாக உதவி செய்து வருபவர் இச்செல்வப் பெருந்தகையார் ஒருவரே என்று அளவில்லா மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவிக்கின்றோம். முதலில் எம்பாற் பேரன்புடைவத்தோர் சிற்சிலர், எமக்குமாறியினர் சிலர் கூறும் பழிப்புரைகளைக்கேட்டுப் பின்னர் அவ் அன்பின் நீங்கினர்; இவ்வியல்பினரது நட்பு "அற்றதனத்தில் அறுதீர்ப் பறவைபோல், உற்றுழித்தீர்பார் உறவல்லார்" என்ற மோலோர் உரைப்படி கைவிடற் பாலதேயாம். ஆனால், "அக்குளத்திற், கொட்டியும் ஆம்பலும் நெய் தலும் போலவே, ஒட்டியுறுவார் உறவு" என்ற அம்முதுரைக்கின்றவ், எம்மைப் பிறர் பழிப்பினும் புகழினும் ஒன்றானும் நிலைகலங்காத எம்பால் வைத்த படை யுட்பிற் சிறிதும் பிறழாமையோடு, எமக்கு உற்றுழிப் பல உதவிகளுந் கொட்டி பாக்கச் செய்துவரும் திருவாளர் அரியநாயகம்பிள்ளையார்களின் மனத்திப்ப மும் அன்பின் கெழுதகைமையும் ஈரஞ்செய்யும் சகைத்தன்மையும் எம்மனோ ரால் மனவருக்கத்தான் எழுமையெழு பிறப்பும் நினைந்துநினைந்து பாராட்டிப் படுத்தகையனவேயாம். கல்வியுஞ் செல்வமும் அறச்செய்கையுந் தன்கு வாய்க் கப்பெற்று தமிழ் உலகிற்கோர் உவமையாய் விளங்காநின்ற இத்திருவாளர் அரியநாயகம்பிள்ளையார்கள் பல பல நலங்களும் நிலைபெறக்கெழுமி உலவாக் காலம் நிலவுகவேண்டும பிறைகெழு சடைமுடிப் பெம்மான் தன்னை எல்லாம் எல்லியும் இறைஞ்சுதும் பெரிதே.

இன்னும், மலாய் நாட்டின்கட் கோலா லிப்பீசு என்னும் ஊரிலுள்ள திரு வாளர் தெ. மு. சுப்பிரமணியம் அவர்களும், திருவாளர் தெ. மு. ச. ஆ. செவ வந்திராதன் அவர்களும் நம்மிடத்தும் நாம் செய்துவரும் திருத்தொண்டினிடத் தும் மிக்க அன்புடையவர்களாய், நமது முயற்சியால் ஆயபயனை மலாய்நாட்டில் இருக்கும் நம் தமிழ்மக்கள் பெறும்பொருட்டுப் பலவகையாலும் உதவிபுரிந்து வருகின்றார்கள். இவர்கள் தம் நண்பர்களிடமிருந்து பொருள்திராட்டி யுதவி புரிவதொடு, நமது வருவாயினின்றும் நமக்கு உதவியாற்றி வருகின்றனர். இவ் வாறு முன்னுறையில் தூறுருபா திரட்டியனுப்பி யுதவியதொடு, இம் முறையி லும் அப்பமுறையு அனுப்பியுதவினார்கள். நாம் எடுத்திருக்கும் அரும்பெரு முயற்சிக்குப் பெருதவியாய்நிற்கும் இத்திருவாளர்கள் எல்லாநலங்களினும் ஒவ் கிப்பொலிந்து நிலாழ்குவென எல்லாம்வல்ல சிவபெருமானே வேண்டுகின்றோம்.

மறைமலையடிகள்.

சோழநாட்டின் கண்ணதான 'திருவரங்கம்' ஒன்றை மட்டும் பாடித் தொண்டைநாடு அல்லாத மற்றை நாடுகளிலுள்ள திருப்பதிகளைப் பாடாமையும், தொண்டைநாட்டுள்ளுந் 'திருவெஃகா,' 'திருவிண்ணகர்,' 'திருக்கோவலூர்,' 'திருவேங்கடம்' என்னும் நான்கைத்தவிர ஏனையவற்றை அவர் பாடாமையும், ஏனையிருவர் ஏனை நாடுகளிலுமுள்ள திருப்பதிகளைப் பாடுதலும் என்னையெனின், கூறலாம். பொய்கையாழ்வார் கச்சித் திருவெஃகா என்னுந் திருப்பதியிற் பிறந்தருளினவர். அவர் தொண்டைநாட்டிலுள்ள மேற்கூறிய நான்கு திருக்கோயில்கட்கும் நேரே சென்று அங்குள்ள இறைவனைப் பாடினாரென்பதற்கு வேண்டும் அடையாளங்கள் அவர் அருளிய அச்செய்யுட்களிலேயே இருக்கின்றன. ஆனால், சோழநாட்டின் கண்ணதாகிய 'திருவரங்கம்'தை அவர் குறிப்பினகையில் அத் திருப்பதிக்குத் தாம் செல்லாமல் தாம் தொண்டைநாட்டில் இருந்தபடியாகவே அதனைப் பாடியருளினார் என்பதற்குரிய அடையாளம் அவரது செய்யுளின் காணப்படுகின்றது. யாங்ஙனமெனின்,

“அன்று, கருவரங்கத்துட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன், திருவரங்க மேயான் திசை”* என்று அவர் அத்திருப்பதியைக் குறிப்பிட்டித் தாம் திருவரங்கப் பெருமாள் எழுந்தருளிய திசையைக் கண்டதாகப் புகன்றனரேயன்றித், தாம் அங்குச்சென்று அப்பெருமானை நேரேகண்டு தொழுத்தாக உரைத்திலாமையான் என்பது. மற்று அவர் 'திருவேங்கடத்'தைப் பாடியவழி,

“வகையறு துண்கேள்வி வாய்வார்கள் நாளும்

புகைவிளக்கும் பூம்புனலும் ஏந்தித்—திசைதிசையின்

வேதியர்கள் சென்றிறைஞ்சும் வேங்கடமே”† என அத் திருக்கோயிலில் வழிபாடு செய்வார் வழிபடுமுறைகளைத் தாம் நேரே கண்டமைக்கு அறிகுறியாகச் 'செய்யும்' என்னும் நிகழ்கால வினைச்சொற்பெய் துரைத்தலும், அங்ஙனமே பெருமாள்

* முதல் திருவர்தாதி, சு. † முதல் திருவர்தாதி, ந. எ.

‘திருவேங்கடத்’தில் நின்ற திருக்கோலத்தோடும் ‘திருவிண்ணக்’
ரில் இருந்த திருக்கோலத்தோடும் ‘திருவெண்கா’விற் கிடந்த
திருக்கோலத்தோடும் ‘திருக்கோவலு’ரில் நடந்த திருக்கோலத்
தோடும் எழுந்தருளுமாற்றினைத் தாம் நேரே கண்டு

“வேங்கடமும் விண்ணாகரும் வெண்காவும் அரிகாத
பூங்கிடங்கன்றீள்கோவற்பொன்னாகரும்—நான்கிடத்தும்
நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான் நடந்தானே
என்றாற் கெடுமாம் இடர்” என்று அருளிச் செய்தலும்

நனுகி நோக்கவல்லார்க்குப் பொய்கையாழ்வார் தொண்டை
நாட்டை விட்டு ஏனை நாடுகளுக்குச் சென்றிலரென்பது தெற்
றென விளங்காநிற்கும். ஆகவே, பேய் பூதம் என்னும் மற்றை
ஆழ்வார் இருவரோடுங் கூடிப் பொய்கையாழ்வார் திருமால்
திருப்பதிகம் புறஞ் சென்றாரெனக் கூறும் வைணவருரை
பொருந்தாமை கண்டுகொள்க. இவ்வாற்றும், பொய்கையாழ்
வார் பாடிய ‘விண்ணாகர்’ என்பது அவர் பிறந்தருளிய ‘திரு
வெண்கா’விற்கு அணித்தாய்க் கச்சியிலுள்ள ‘பரமேச்சர விண்
ணாகரமே’ யல்லாமற், சோழநாட்டின்கண் திருக்குடந்தைக்கு
அருகிலுள்ள திருவிண்ணாகரும் அன்று, ‘வைகுந்த விண்ணாக
ரம்,’ ‘அரிமேய விண்ணாகரம்,’ ‘காழிச் சீராம விண்ணாகரம்,’
‘நந்திபுர விண்ணாகரம்’ முதலியனவும் அன்று. என்னை? சோழ
நாட்டின்கண் உள்ள இவ்வைந்து விண்ணாகரங்களுள் ‘திருவிண்
ணாகர்’ பிற்காலத்து ஆழ்வார்களான திருமங்கையாழ்வார் சட
கோப ஆழ்வார் என்னும் இருவரானும், ஏனை நான்கும் திரு
மங்கையாழ்வார் ஒருவரானமேயன்றி ஏனை யாழ்வார்களாற்
பாடப்படாமையின் இவ்வைந்தும் முதலாழ்வார் மூவர் காலத்
திற்கும் பிற்பட்டெழுந்தனவேயாதல் பெறப்படும். பொய்கை
பேய் என்னும் ஆழ்வார் இருவரும் பாடிய விண்ணாகரம் கச்சியி
லுள்ள ‘பரமேச்சர விண்ணாகரமே’யா மென்பதற்கு அவ்விரு
வரும் அதனை அதற்கு அருகிலுள்ள ‘திருவெண்கா’வோடு

உடன்சேர்த்து “வேங்கடமும் விண்ணாகரும் வெஃகாவும்” எனவும், “விண்ணாகரம் வெஃகா விரிதிரைநீர் வேங்கடம்”* எனவும் அருளிச்செய்தலே சான்றும். அதுவேயு மன்றிப், பொய்கை யாழ்வார் தாம்பிறந்த தொண்டை நாட்டை விட்டு வேறு நாடுகளுக்குச் சென்றிலரென்பது மேற்காட்டினமாகலானும், அவர் காலத்தில் அப் பெயர்கொண்ட திருப்பதிகள் பிற உளவாயிருப்பினும் அவைதம்மை அவர் பாடியிராரென்பதற்கு, அவர் ஏனை நாட்டுத் திருப்பதிகளைப் பாடாமையே சான்று மென்பது. இனிப், பேய் பூதம் என்னும் ஆழ்வார் இருவருமோ ஏனை நாடுகளிலுள்ள ஏனைத் திருமால்கோயில்கட்டுஞ் சென்று அவைதம்மைப் பாடினமை மேலெடுத்துக் காட்டினமாகலின், அவ்விருவரானும் ஏனைப் பொய்கையாரானும் பாடப்பெற்ற திருமால் திருப்பதிகள் இருபதைத்தவிர வேறுபல அம்மூவர் காலத்தில் இருந்திலவென்பது தேற்றமாம். மற்றுத், திருமங்கை யாழ்வாரோ இவ் விருபதுக்குமேல் அறுபத்தாறு வேறு திருமால் திருப்பதிகளைப் பாடியிருக்கின்றாராகலின், வைணவ சமயம் பெரிதுங் கிளர்ச்சிபெற்றுத் திருமால் கோயில்கள் இந் நாவலர் தீவெங்கும் அமைக்கப்பட்ட கி-பி ஒன்பது பத்தாம் நூற்றாண்டுகளில் இவ்வாழ்வாரும் இதே எதுவினாற் சட்கோப ஆழ்வாரும் இருந்தமை இனிது துணியப்படுமென்க.

இனிப், பேரியாழ்வார் ஆண்டாள் நம்மாழ்வார் முதலியோர் இயற்றிய செய்யுட்களிற் கொச்சைத் தமிழ்ச்சொற்களும் புதிதுபுகுந்த பிறசொற்களும் வடசொற்களும் காணப்படும் அவ்வளவு திருமங்கையாழ்வார் பாக்களில் அவை காணப்படா வாயினும், ‘மணிசப்பிறவி,’ ‘வாநரம்,’ ‘நரநாரணன்’ முதலான புதிது புகுந்த சொற்களும், இராமாயணத்திற் போந்த ‘பரதன்,’ ‘சத்துருக்கன்,’ ‘இலக்குமன்,’ ‘மைதிலி,’ ‘கான்,’ ‘கவந்தன்,’ ‘விராதன்,’ ‘தயராதன்’ முதலான பெயர்களும், ‘தேநுகன்,’ ‘பூதனை’ முதலான ஏனைப் பெயர்களுந் தடையின்றி

* பேயாழ்வார் மூன்றாந் திருவந்தாதி, கூஉ.

விரவக்காண்டலின், இவர் அப் பெரியாழ்வார் முதலிய மூவர்க்கும் சிறிதுமுன்னே இருந்தாராதல் வேண்டும்.

இனி, முதலாழ்வார் மூவர்தம் பாடல்களின் கண்ணன் வாமநன் வராகன் நரசிங்கன் முதலான திருமால் வடிவினர் மேற்பாடப்பட்டனவே மிகப் பலவாயும், இராமன்மேற்பாடப்பட்டன மிகச் சிலவாயும் இருப்பத், திருமங்கை யாழ்வார் பாடல்களிலோ இராமன்மேற்பாடப்பட்டனவும் இராமன் கதை கூறுவனவும் சாலப்பலவாயிருக்கின்றன. அதனால், இராமாயணத்தை இத் தென்றமிழ்நாட்டில் மிக்ஞப் பரவிய காலத்தேதான் இவ்வாழ்வார் இருந்தமை தேற்றமாம். இராமாயணத்தை கி-பி முதல் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட பழந்தமிழ்ப் பாடல்களில் ஒருசிறிதுங் காணப்படாமையும், கி-பி முதல்தூற்றாண்டின் துவக்கத்திலிருந்தே அது தமிழ்நாட்டிலுள்ளார்க்குச் சிறிது சிறிதாகத் தெரியலானமையும் மேலே விளக்கப்போந்தாம். தொன்றுதொட்டுத் தமிழ்நாட்டிலும் வடநாட்டிலும் மிகவும் பரவியிருந்தது சைவசமயக் கொள்கையேயாம். வடநாட்டில் இடையே தோன்றிய பௌத்த சமணமதங்கள் தொடக்கத்திற் சைவசமயத்திற்கு மாறாக நில்லாவிடினும் நாளோற நாளோறத் தாம் தனித்துவிற்கும் ஆற்றல்பெற்ற வளவானே அதனொடு பெரிதும் மாறுபட்டு, அதனைத் தழுவினுர்க்குப் பெரிதூர் தீங்கிழைப்பவாயின. அக்காலங்களில் வைணவமதம் வடநாட்டிற் றனிநின்று பரவி நில்லாமையாற், பாரத இராமாயணத்தைகள் பௌத்தசமண மதங்களுக்கு எதிரே தலைதூக்கிவின்று அங்கும் பரவினவல்ல. அஞ்ஞான்று அரசவீற்றிருந்த பௌத்த சமணமதங்களோடு எதிர்நிற்கலாற்றாத ஆரியப்பார்ப்பனர் வடநாடு துறந்து தமிழ்நாடுபுகுந்து இங்குநிற்க நிலைக்களம் பெற்ற பின்னரேதான் தாம் தம்முடன் கொணர்ந்த பாரத இராமாயணத்தைகளைத் தமக்கு உயர்வுண்டாம் வகையிலும், தமிழ்நாட்டவர் மனங்களைத் தம்மாட்டு ஈர்க்கும் வகையிலும் வரவரப் பெருக்கியெழுதலாயினர். மாபாரதமானது முதலில் எண்

னாயிரத்து எண்ணூறு சுலோகங்கள்மட்டும் உடையதாயிருந்த தென்பதும், அதன்பிற் சில நூற்றாண்டுகள் கழித்து அஃது இருபத்துநாலாயிரஞ் சுலோகங்கள் உடையதாக முன்னையிலும் மும்மடங்கு பெருக்கி யெழுதப்பட்டதென்பதும், அதன்பிற் சில நூற்றாண்டுகள்செல்ல நூறாயிரஞ் சுலோகங்களுடையதாக முதலிலிருந்ததற்குப் பன்னிரண்மடங்கு பெருக்கி எழுதப்பட்டதென்பதும் அதன் றொடக்கத்திலுள்ள ‘ஆதிபருவத்’ திலேயே தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன*. முதலிற் சுருக்கமாயிருந்த பாரதகதை கிறித்து பிறப்பதற்குப் பத்து நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே யிருந்ததொன்றாகும்; அதன்பின் அஃ00 சுலோகங்களுடையதாகச் செய்யப்பட்டது கி-மு ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலும், பின்னர் ௨0000 சுலோகங்களுடையதாகச் செய்யப்பட்டது கி-மு மூன்றாம் நூற்றாண்டிலும், பின்னும் நூறாயிரஞ் சுலோகங்க ளுடையதாக ஆக்கப்பட்டது கிறித்துவுக்குப் பின் நான்காம் நூற்றாண்டிலுமாக வரவரப் பெருக்கி யெழுதப்பட்டனவாகுமென வடமொழி வல்ல ஆசிரியர் மாக்டனல் உயர்ந்த பல சான்றுகள் காட்டி நன்கு விளக்கி யிருக்கின்றார்†. விஷ்ணுவின் பல்பிறப்புக்களையும், கண்ணன் தன் ஆண்மைச் செயல்களையும் விரித்துக்கூறும் ‘ஹரிவம்சம்’ என்னும் நூல் பதினாயிரஞ் சுலோகங்கள் உடையதாகச்செய்து பாரதத்தின் இறுதியிற் சேர்க்கப்பட்டதுங் கி-பி நான்காம் நூற்றாண்டிலேயா மென்பதும் அவ்வாற் காட்டப்பட்டது. இதற்கு முற்பட்ட பாரதக்கதையிற் கண்ணனது குழவிக்காலத்து ஆண்மைச் செயல்களும் பிறவும் ஒரு சிறிதுங் கூறப்படாமையுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. எனவே, கண்ணன் திருமாவின் பிறப்பாகக் கொள்ளப்பட்டதும், அவனுக்கு அரியபெரிய ஆண்மைச் செயல்களை ஏற்றிக் கூறியதும் எல்லாம் கி-மு மூன்றாம்

* வியாசபாரதம், ஆதிபருவம், சுலோகங்கள், ௮௧, ௧௦௧, ௧௦௮.

† See Prof. A. A. Macdonell's ‘A History of Sanscrit Literature,’ pp. 282—288.

தூற்றாண்டிலிருந்து பார்ப்பனர்களாற் புனைந்து சேர்க்கப்பட்டனவாகும். இவ்வாறு தமது உயர்வினை நிறுத்தல் வேண்டியும், ஏனை மக்கள் எல்லாரையுந் தங்கிழ் அடக்கி வைத்தல் வேண்டியுமே பார்ப்பனப் புலவர்கள் காலங்கடோறும் பாரதக் கதையைப் பெருக்கி யெழுதிவரலாயினர். இவ்வுண்மையும் மேற்காட்டிய ஆங்கில ஆசிரியரால் நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட்டது*.

இங்ஙனமே, வான்மீகிமுனிவர் இயற்றியதாகச் சொல்லப்படும் இராமாயணகதையும் முன்னாள்முதல் இந்நாள் வரையும் இடையிடையே பார்ப்பனர்களாற் பெருக்கி எழுதப்பட்டுவந்ததொன்றாகும். இவ்வாறு பற்பலகாலங்களி லிருந்த பற்பலர் தாந்தாம் வேண்டியவைகளை எழுதியெழுதி இடையிடையே சேர்த்துவந்தமையால், இதன்கட் கூறப்படுஞ் செய்திகள் ஒன்றோடொன்று பெரிதும் மாறுபட்டுக் கிடக்கின்றன. அவற்றுட் சில ஈண்டெடுத்துக் காட்டுதும்; விரிவஞ்சி அம் மாறுபாடுகள் முற்றும் எடுத்துக்காட்டிலம். கிட்கிந்தா காண்டத்திற் சுக்கிரீ வன் முதலில் தனக்கு இராக்கதர்களின் இருப்பிடமும் அவர்களின் வலிமை குடும்பம் முதலியவைகளைப் பற்றிய குறிப்புஞ் சிறிதுந் தெரியாவென்று கூறினமை நுவலப்பட்டிருக்கின்றது; ஆனால் அதன் பிற்பகுதியிலோ இந் நிலவுலகத்திலுள்ள இடங்களைப்பற்றிய வரலாறும், இலங்கை இராவணனுக்கு உரியதாதலும் அவன் தான்விடுத்த தூதுவர்களுக்கு விரிவாக அறிவித்தமை தெரித்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதுகொண்டு முற்பகுதியை யெழுதியவர் தென்னாட்டுக்கு வராமல் வடக்கின்கண்ணே இருந்தவராதலும், பிற்பகுதியை யெழுதிச்சேர்த்தவர் இத் தென்னாட்டின்கண் வந்து குடியேறி இவ்விடங்களை நன்குணர்ந்தவராதலும் தாமே நன்குவிளங்கும். வான்மீகி இராமாயணத்திற்கு இருதூறாண்டு முற்பட்டதாகிய 'தசரத ஜாதகத்'திலும், தன் றந்தையின் கட்டளையால் அரசு துறந்து சென்ற

* Ibid, p. 286.

இராமன் இமயமலைச்சாரலிற் சென்று வைகிப் பன்னீரியாண்டு கழித்துவந்து தனதரசைக் கைக்கொண்டான் என்னும் அவ்வளவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதல்லாமல், அவன் தென்னாடு நோக்கிச் சென்றனெனவாதல், தன் மனைவியைக் கவர்ந்துசென்ற இராவணனாடு பொருது அவனை மடித்து அவனை மீட்டுவந்தா னெனவாதல் ஒருசிறிதுங் கூறப்படாமையால், இவையெல்லாந் தென்னாடுபோந்த பார்ப்பனராற்பின்னர் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டனவா மென்பதை மேலும் எடுத்துக் காட்டினும் (235-ஆம் பக்கம்). இருக்குவேதத்தில் மழையைப் பெய்விப்பவனாக வணங்கப்படும் இந்திரனாகிய இராமனுக்கும், அம் மழைவளத்தைப் பெறா உம் உழவுசாலாகிய சீதைக்கும் உள்ள தொடர்பினையே பின்னர் ஒரு கதையாகப் புனைந்துகட்டினர் என்பதனையும் மேலே விளக்கினும் (234-ஆம் பக்கம்). மற்று, இக்கதையை அவ்விருக்குவேத நிகழ்ச்சியோடு தொடர்புடைய புனைந்துரை நாடகவழக்காகக் கொள்ளாது, 'இராமன்' 'சீதை' எனப் பெயரிய அரசனும் அரசியும் உண்மையிலிருந்தவரேயாவ ரெனக் கொள்ளினும் அவ்விருவருந் தென்னாடு போந்தமைக்கும், இராவணன் என்போனால் துன்புற்று மீண்டமைக்கும் மிகப் பழைய வடநூல் தமிழ்நூல்களிற் நினைபளவு சான்றுதானும் இல்லையென்க.

இன்னும், இப்போதுள்ள வான்மீகி இராமாயணத்தில் 'மந்தரை' யென்பாள் 'கைகேயி'க்குச் சொல்லுமிடத்தில் 'இராமனுக்கு மனைவிமார் பலர் இருந்தமையினைக்' குறிப்பிட்டிருக்கின்றாள். ஆனால், 'இரகுவம்சம்' என்னும் நூலெழுதிய காளிதாசரோ அவனுக்குச் சீதையை மட்டுமே மனைவியாக உரை நிகழ்த்துகின்றார். இவ்வாற்றால், தசரதன் இராமன் பரதன் என்பார்க்கு மனைவிமார் பலருளரெனக் கிளந்த செய்யுட்கள் பிறரால் வரைந்து சேர்க்கப்பட்டமை புலனாம்.

இன்னும், அகலியையென்பாள் இந்திரனாடு மருவினமை பற்றிக் கௌதமராற் கல்லாக உருமாறிக் கிடக்கும்படி சினர்

துரைக்கப்பட்டாள் என்றாதல், பின்னர் இராமனது அடித் துகள் பட்டவளவானே தனது பழைய வருவினைப்பெற்று நின்றாள் என்றாதல் ஏதும் வான்மீகி இராமாயணம் பகரவில்லை. அவள் இழைத்த அக் குற்றத்திற்காகக் கௌதமர் அவளை நோக்கி: “இவ் வாசிரமத்துள்ளார் எவர் கண்ணிலும் படாமல், காற்றையன்றி வேறேது உணவும் எடாமல், திருநீற்றிற்கிடந்த படியாய், நீ செய்த குற்றத்தை நீனைந்து வருந்தித் தவம்புரியக் கடவை!” என்று சினந்துரைத்தன ரெனவும், அவ் வுரைப்படியே அவள் திருநீற்றிற்கிடந்து தவமியற்றி, இராமன் தனது ஆசிரமத்துக்கு வந்த ஞான்று அத்தவம் முடிவுபெற்றமையின், வந்த அவனை வரவேற்க, அவன் தன்மனைவியோடும் தம்பியோடும் அவ் வகலியையின் அடி களில் வீழ்ந்து வணங்கினன் எனவும் வான்மீகி இராமாயணம் புகலாநிற்கின்றது*; ஆனால், பின் வந்த காளிதாசரை யுள்ளிட்ட புலவரோ அவள் கல்லாகச் சமைக்கப்பட்டுக் கிடந்து, இராமன் நிருவடிபடுதலும் பழைய உருப்பெற்று எழுந்தாள் என உண்மையைப் பிழைப்பக் கூறினர்.

இன்னும், வான்மீகி இராமாயணத்தின் முதற்கண்ணதாகிய பாலகாண்டத் துவக்கத்தில் நாரதர் இராமனது வரலாற்றினைக் கூறி முடிக்கின்றழி, அவன் இறந்தபின் பிரமலோகஞ் செல்வான் என்று புகன்றனரே யன்றி, விஷ்ணுலோகஞ் செல்வான் என்று புகன்றிலர். இராமன் உண்மையிலே திருமாலின் பிறப்பா யிருந்தானேல், இறந்தபின் அவன் விஷ்ணுலோகஞ் செல்வானென்று விளம்புதல் வேண்டும். மற்ற, அவ்வாறுரையாமையால் நாரதர் அவனை விஷ்ணுவின் பிறப்பென்று கொள்ளாமல், மக்கட் பிறப்பினருள் ஒருவன் எனவே கொண்டனரென்பது புலனும். ஆனால், இதன் இறுதிக்கண்உள்ள ‘உத்தரகாண்டத்’திலோ நான்முகக்கடவுள் இராமனை அவனது முடிவுநாளில் தனது திருமாலுடம்பிற் புகும்படி வேண்டிக்கொண்டா

* பாலகாண்டம், சஅ, சக.

ரேன முன்னதனெடு மாறபட்டதொரு கதை காணப்படுகின்றது. பாலகாண்டத்தின் முதலில் இராமன் வரலாற்றினை எடுத்துரைக்கும் நாரதர் அவனைத் திருமாலின் அவதாரமென்று அதன்கட் சிறிதும் உரையாதிருக்க, உத்தரகாண்டம் அது நெடு முரணி அவனைத் திருமாலின் பிறப்பாகக் கூறுதலானும், இங்ஙனமே பால காண்டத்தின் கந்-ஆம் இயலும் தேவர்கள் திருமலை அடைந்து 'இராவணனைக் கொல்லும் பொருட்டு இராமனாகப் பிறந்தருளுக' எனக் குறையிறந்தார்களென முன்னதனெடு முரணக் கூறுதலானும், இராமன் திருமாலின் பிறப்பாயின் அவன்றன் மனைவி சீதை இலக்குமியின் பிறப்பாக வேண்டுமொகவும் அவளை அங்ஙனம் உரையாது அவள்தனது முற்பிறவியிற்'குசத்துவசன்' புதல்வியாகிய 'வேதவதி'யாயிருந்தனள் என்று இதன் யுத்தகாண்டம், கூ0-ஆம் இயல்உரை தருதலானும் பாலகாண்டத்தின் இடையிடையே பல பகுதிகளும் உத்தரகாண்டமும் பின்வந்தோரால் நாளடைவே எழுதி எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டமை தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

மேலும், இராவணனுக்குப் பத்துத் தலைகளும் இருபது தோள்களும் இருந்தன என்பது பழைய இராமாயணப் பகுதிகளிற் பெறப்படவில்லை. இலங்கையிற் சீதையைத் தேடச் சென்ற அநுமான் இராவணனது அரண்மனையுட்புக்குச் செல்கின்றழி இராவணன் பருத்த தலையுங்கழுத்தும் உடையனாக்* கட்டிலின்மேல் உறங்குதலைக் கண்டான் என்னும் அவ்வளவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இராவணன் போர்க்களத்தில் வந்து நின்றக்காலும் ஒற்றைத் தலையும் இரண்டு கண்களும் உடையனாகவே இருந்தமை குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. போர்க்களத்தில் இராமன் இராவணனைக்கண்டு உரைகூறினமை சொல்கின்ற விடத்தும், அவன் மக்களெல்லாரையும்போல் ஒரேதலையுடையனாயிருந்தன்னெனவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றான். இன்னும், போர்க்களத்தில் இராவணன் உயிரிழந்துவிட அவன்

* "நீலஜீமூதஸங்காசோ மஹாபுஜ சிரோதா:" வான்மீகி இராமாயணம்.

மன் மனைவிமார் அவன்பாற்போந்து புலம்புதலைப் புகல்கின்ற விடத்தும் அவன் ஒற்றைத் தலையும் இரண்டு கைகளும் உடையனாயிருந்த தன்மையே துவலப்பட்டுக்கின்றது. ஆகவே, இராவணனுக்குப் பத்துத் தலைகளும் இருபது கைகளும் கற்பித்துக்கூறிய கதை பின்னரேழுதிச் சேர்க்கப்பட்டதாதல் தெள்ளிதின் விளங்கும். இராமாயண கதை தென்னாட்டிற் சிறிது தெரியத் துவங்கிய கி-பி முதல் இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்ட தமிழ்ப்பெருங் காப்பியங்களிலுந் தமிழ்ப் பாட்டுகளிலுங்கூட இராவணன் குறிக்கப்படும் இடங்களுள் யாண்டும் அவன் பத்துத்தலையுடையனாயிருந்தனனென்பது சொல்லப்படாமையின், முதலில் இராமாயணகதையை ஆக்கியோர் அவனை ஏனை மக்களைப்போன்ற வடிவுடையனாகவே வைத்துக் கதை புனைந்தாரென்பதாலும், கி-பி இரண்டாவது நூற்றாண்டிற்குப் பின் அக் கதையைப் பெருக்கி வரைந்தோரே அவனுக்குப் பத்துத் தலையும் இருபதுகையும் ஏற்றிவிட்டன ரென்பதாலும் இனிதுபுலனும். எனவே, கி-பி மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியிலிருந்த மாணிக்கவாசகப் பெருமான் காலந்தொட்டுத் தான் பத்துத்தலை இராவணன்கதை தமிழ்நாட்டிற் றெரிந்து வரலாற்றென் றுணர்ந்துகொள்க. இவ்வாறு 'வான்மீக இராமாயணத்'தின்கட் காலங்கடோறும் பிற்பின் வந்தோரால் எழுதியெழுதிச் சேர்க்கப்பட்டவைகள் பர்பல. இங்ஙனமாகப் பல்லோரும் தாந்தாம் வேண்டியவைகளை யெல்லாம் படைத்துப் படைத்து அதன்கட் சேர்த்து வந்தமையினாலேதான், அதன்கட் சொல்லப்படுஞ் செய்திகள் ஒன்றோடொன்று பெரிதும் மாறுகொருற்று நிற்கின்றன. இதன்கட் காணப்படும் மாறுபாடுகளிற் பெரும்பாலனவற்றை, வடநூலாராய்ச்சியில் நிகரற்று வயங்கிய மியூர் என்னும் ஆங்கில ஆசிரியர் தாம் பெரிதாராய்ந்து தொகுத் தெழுதிய 'வடநூல் மூலங்கள்' என்னும் நூலின் நான்காம் புத்தகத்தில் நன்கெடுத்துக் காட்டினார்*; இங்ஙனம்

*Dr. John Muir's Original Sanserit Texts, Vol. IV, pp. 441-491

எடுத்துக்காட்டிய இவ், விரிந்த ஆராய்ச்சியுடையிலேயே இரா
மன் திருமாலின் பிறப்பாகமையும் அவர் மெய்ச்சான்றுகள்
பல கொண்டு நன்கு நிலைபெறுத்தி யிருக்கின்றார். நம் இந்திய
நாட்டு அறிஞரான வைத்தியா என்பவரும் தாம் எழுதிய
'இராமாயண ஆராய்ச்சி'யில் இம்மாறுபாடுகளை எடுத்துக்காட்டி
யிருக்கின்றார்*. இன்னும், இப்போது பம்பாயிற் பதிப்பிடப்
பட்டிருக்கும் வான்மீகி இராமாயணப் புத்தகத்தையும், வங்கா
லாத்திற் பதிப்பிடப்பட்டிருக்கும் வான்மீகி இராமாயணப் புத்த
கத்தையும் சிறிது ஒப்பிட்டு நோக்குவார்க்கும் இம் மாறுபாடு
களும் புதிய சேர்க்கைகளும் எளிதின் விளங்காநிற்கும். மூன்
னையதில் ஐந்தாற்று ஐம்பத்தேழு இயல்களும் பத்தொன்பதா
யிரத்து எழுநூற்றுத் தொண்ணூற்று மூன்று சுலோகங்களும்
இருக்கப், பின்னையதில் அறுநூற்றைம்பது இயல்களும் இரு
பத்து நாலாயிரத்து ஐந்தாற்று இருபத்தெட்டுச் சுலோகங்க
ளுங் காணப்படுகின்றன; ஆனால், 'உத்தரகாண்டம்' இதற்
காணப்படவில்லை. இவ் வேறுபாட்டோடு, ஒன்றிற் கூறப்படுஞ்
செய்திகள் மற்றொன்றிற் காணப்படாமலும், இரண்டிலுங் கா
ணப்படுவனவுங் கூட ஒன்றில் ஒருவாறாயும் மற்றொன்றில் மற்றொருவாறாயுந் திரிபெய்திக் கிடக்கின்றன. வடமொழி முதல்
நூலாகிய வான்மீகி இராமாயணமே இப்பெற்றிப்ப்பட்ட பிறழ்ச்
சிகள் உடையதாயின், இதன் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பாய் இஞ்
ஞான்றுலவுங் கம்பர் இராமாயணத்தின் பிறழ்ச்சிகள் எத்துணை
யவாம் என்பதனை யாம் உணர்த்துதல்வேண்டா. வடமொழி
மூலத்தின் இருவேறு பதிப்பையுங், கம்பரிராமாயணத்தையும்
ஒருங்குவைத்து ஒப்பிட்டு நோக்குவார்க்கே இவ் வுண்மை
கள் புலனாம்.

அற்றேற், பத்துத் தலையும் இருபது கையமுடைய இரா
வணனிருந்ததும், அவன் கைலாயமலையை வேரோடு பெயர்த்
தெடுத்தபோது அதன் குவட்டின்மீ தெழுந்தருளியிருந்த சிவ

* The Riddle of the Ramayana, by C. V. Vaidya, M. A., LL. B.

பெருமான் தமது திருவடிப் பெருவிரல் ஒன்றனால் அம்மலையை யழுத்தி அவன் றன் இருபது தோள்களையும் அம்மலைக்கீழ் அடர்த்து நெரித்ததும், பின்னர் அவன் அப்பெருமானை அழுது குறைபிரப்ப இரங்கி அவற்கு வாளுநாளும் ஈந்தருளிக் காத்த தும் ஆகிய இவை எல்லாம், ஒதாதுணர்ந்த திருஞானசம்பந்தப் பெருமானை யுள்ளிட்ட சைவசமய ஆசிரியன்மார் உண்மை யெனக் கொண்டு பதிகங்கடோறும் அவற்றை ஒதுதல் என்னை யென்றிற், கூறுதும்; சைவசமய ஆசிரியர் சிவபெருமான் ஒருவ னையே குழைந்து குழைந்து உருகிப் பாடுங் கடப்பாடு மேற் கொண்டவர்; தமக்கு முன்னும் தங்காலத்தும் வழங்கிய கதை களுள் மெய்யாவன இவை, பொய்யாவன இவைபென்று ஆராய் ப்புகுந்தவர் அல்லர்; தமதுள்ளம் உருகுமாற்றாற் சிவபிரான் றன் அருட்செயல்களையும் அருளாண்மைகளையும் எடுத்துரைக் கும் லீரர்; தாங்கண்ட கதைகளுட் சிவபிரான் றன் முழுமுத லாற்றலை எளிதின் எடுத்துக் காட்டுவது எத்தகையதா யிருப் பினும் அதனைத் தாமும் எடுத்தெடுத்தப் பாடி அகங்கரையா ரிற்பர். இப் பெற்றியினரான அவர் இராவணன் கதையை யெடுத்தாண்டது, இறைவனது மலையைப் பெயர்த்தெடுக்கும் அத்துனைப் பேராற்றல் வாய்ந்தவனென்று சொல்லப்பட்ட அவனையும் இறைவன் தனது திருவடிப் பெருவிரல் துதியால் அழுத்தி நெரித்தனன் என்பதனால் இறைவனது அப்பில் ஆற்றலும், பின்னர் அவன் தனது சிறுமையும் இறைவனது எல்லாம்வல்ல பெருமையும் உணர்ந்து நெஞ்சம் நெக்குடைந்து இறைவனைத் தொழுதவளவானே அவன் அவற்கு இரங்கி வா ளும்நாளும் ஈந்தருளினன் என்பதனால் இறைவனது பேரருட் டன்மையும் எல்லார்க்கும் அஃது எளிதின் விளக்குதல் பற்றி யேயாம். மேலும், இராவணனைக் கொன்றதைப் பேராண்மை யாகக் கருதி அதனால் இராமனை எல்லாம்வல்ல கடவுளாகக் கொண்டு வழிபாடு செய்வாரான ஆரியப்பார்ப்பனரது அறியா மைபாற்றி, அவனைத் தமது காற்பெருவிரல் துனியால் ஊன்றி

நெரித்த சிவபிரானே முழுமுதற் கடவுளாதல் தேற்றி அக் காலத்திருந்த சைவசமயச் சான்றோர்கள் அக் கதையைத் தாம் மும் படைத்து வழங்கினர். என்னை? 'நஞ்சை நஞ்சாற் கொல்லுக! முள்ளை முள்ளாற் களைக!' என்னும் ஆன்றோர் வழக்குப் பற்றித் தீது பயப்பதான ஒரு பொய்யை நன்மை பயப்பதான மற்றொரு பொய்யால் மாற்றுதல் மேலோர் நிறுத்திய ஒழுகலாறுகளான் என்க. இத் தென்னாட்டிலாதல் இலங்கையிலாதல் பத்துத்தலையும் இருபதுதோளும் உடைய இராவணன் என்பானோர் அரக்கன் இருந்ததுமில்லை; வடக்கிருந்து இராமன் என்பான் இங்கு வந்ததுமில்லை; அவன்றன் மனைவி சீதை யென்பாளே இராவணன் சிறைபிடித்துச் சென்றதுமில்லை; இராமன் குரங்குகளைப் படைதிரட்டிச் சென்று அவனெடு பொருது அவளை மீட்டுவந்ததுமில்லை; இங்ஙனமாகவும், இல்லாத இவை களைபெல்லாம் புனைந்துகட்டி இம்முகத்தால் இராமனைத் தெய்வமாக்கி, அவனையே இங்குள்ள அறிவில்லாமக்கள் வணங்குமாறு செய்து, எல்லா வுலகங்களையும் எல்லா வுயிர்களைபுந் தோற்று வித்துக் காத்து அருள்புரியும் எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவத்தை அம்மக்கள் வணங்காவாறு மாயம்புரிந்த ஆரியர்தம் தீச்செயலையும் அவர் புனைந்த பொய்க்கதையின் உரத்தையுந் தொலைத்தல் வேண்டியே, அவன் திருக்கலாய மலையைப் பெயர்த்தெடுத்ததும், அஃதுணர்ந்து இறைவன் தனது காற் பெருவிரல் நுனியால் அவனை அம்மலைக்கீழ் அடர்த்ததும் ஆகிய பிறிதொரு கதையைச் சைவசமயச் சான்றோர் தாமும் புனைந்துகட்டி, அவ்வாயிலால் இராவணனெடு படைகூட்டிச் சென்று பலநாட் போர்புரிந்த இராமன் சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலுமுடைய மக்களுள் ஒருவனையாதலும், அத்துனை வலிமைமிக்க இராவணனைத் தமது திருவடிப் பெருவிரல் நுனியால் ஒரு னொடியில் அழுத்தி நெரித்த சிவபிரானே எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளாதலுந் தெளியவைத்தார். பத்துத்தலையும் இருபது கையும் உடைய இராவணன் என்பானோர் அரக்கன்

இருந்தான் எனல் உலகஇயற்கைக்கு முற்றும் மாறான பொய்க் கதையேயாதல்போல, அவன் திருக்கையாய மலையைப் பெயர்த் தெடுத்தா நென்பதும் ஒரு பொய்க்கதையே யாயினும், எல்லாம்வல்ல இறைவனை வழிபட்டு மக்கள் பேரின்பத்தையடைய வொட்டாது தடைசெய்து, பிறப்பு இறப்புக்களிற்பட்டுமுன்ற ஓராண்மகனாகிய இராமனையே வணங்கி அம்மக்கள் தமது பிற விப் பெரும்பயனை இழக்குமாறு செய்யும் இராம இராவணப் பொய்க்கதையின் இழிந்த நோக்கம் போலாது, சைவசமயச் சான்றோர் கட்டிய பிற்கதை இராம இராவணரின் சிறுமையும் சிவபிரான் நன் முழுமுதற் பெருமையுந் தெரித்து மக்களை அப்பெருமான் றிருவருட்பேற்றிற்கு உரியவாக்கும் உயர்ந்த நோக்கம் உடைமையால், இது பெரிதும் பயன்படுதலுடைத் தாம்; இத்துணைப் பெரும்பயன்றருதல் பற்றியே இக்கதையை மாணிக்கவாசகர் திருஞானசம்பந்தர் முதலான சைவசமய ஆசிரியன்மார் தாம் அருளிய திருப்பதிகங்களில் எடுத்து வழங்கின ரல்லது, உலகவியற்கை மக்களியற்கைக்கு முற்றும் ஒவ்வாத அக் கதைகளைப் பேரறிவாளரான அவர்கள் உண்மை யென நம்பி அங்ஙனஞ் செய்தார் அல்லர். இங்ஙனமே அவர்கள் எடுத்தாண்ட கதைகளெல்லாம், எல்லாம் வல்ல முதல்வன்றன் அளவில் அறிவாற்றல்களையும், அவன் தன் மெய்யன்பர்க்கு உவந்துசெய்யும் அருள்வழக்கங்களையும் நன்கு புலப்படுக்குந் திறத்தவாகவின், அவற்றை அந் நுண்பொருள்பற்றித் தழுவிக்கொள்வதல்லாமல், உலகநடையோடு ஒவ்வா அவற்றின் பருப் பொருள் ஒன்றேகொண்டு அவற்றைத் தழுவுதல் எட்டுணையும் ஆகாது. எனவே, இன்றோன்ன கதைகளை எடுத்தாளுதல் கொண்டு திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் முதலான அறிவின் எல்லைகண்ட ஆசிரியர், சிற்றறிவினரும் நம்புதற்காகாத அப் பருப்பொருட் பொய்நிகழ்ச்சிகளை மெய்யெனத் துணிந்து தழீஇயினாரென அவர்தம் உண்மைக் கருத் துணராது அவர் மேல் அந் நம்பிக்கையினை யேற்றல் ஏதமாமென்க. மேலும்,

இராவணன் என்பான் பத்துத்தலையும் இருபதுகையும் உடையனாயிருந்தனனென்பது 'வான்மீகி இராமாயணத்'தின் பழைய பகுதிகளிற் சொல்லப்படாமையை மேலெடுத்துக் காட்டினமாக லானும், இராவணன் திருக்கைலாய மலையைப் பெயர்த்தெடுத்த கதை கூறும் 'உத்தரகாண்டம்' வங்காளத்திற் பதித்த வான்மீகி இராமாயணத்தின்கட் காணப்படாமையானும் இவையெல்லாம் பிற்காலத்து வந்தோரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டமை தெற்றென விளங்குதலின், இவ் வியல்புகளை யெல்லாம் ஆராயாது சைவசமய ஆசிரியர் இவை தம்மை உண்மையென நம்பிக் கூறினாரென்னுங் குற்றம் அவர்க்கு உண்டாமாதலால், அவர் அவற்றை ஆராய்ந்து அவற்றை உண்மையெனக் கண்டு கூறினாரென்றல் சிறிதும் ஆகாது; மற்றுத், தங்காலத்து வழங்கிய அக்கதைகள் சிவபிரான்றன் முழுமுதற்றன்மை அறிவுறுக்கும் அந்நுட்பமேபற்றி அவர் அவைதம்மை யெடுத்தாண்டனர் என்று கோடலே வாய்ப்புடைத்தாமென விடுக்க.

அற்றேல், முன்ன மிகப் பழைய நூல்களிற் காணப்படாத இராம இராவணகதை பின்னைப் பழைய நூல்கள் முதற் காணப்படலாயினது யாங்ஙனமெனிக் காட்டுதும்: இராம இராவணகதை தென்னாட்டிலேதான் வரவரப் பெருக்கி எழுதப்பட்ட தொன்றாகும்; வைத்தியா என்பவருந் தமது கருத்து இதுவே யாதலே அறிவித்திருக்கின்றார்*. அங்ஙனமாயினும், தென்னாட்டின்கட் போந்து குடியேறிய ஆரியப்பார்ப்பனர் அவ்வாறு ஒரு கதை படைத்துச் சேர்த்தற்குமுன், அக்கதைக்கு முதலாய் அதனோடு ஒப்பதொன்றைத் தாம் கண்டன்றோ அதனை அங்ஙனம் படைத்துச் சேர்த்தல் வேண்டுமெனின்; அஃதொக்கும், இராம இராவண கதைக்கு முதலாய் அதனை யொப்பதொன்று இத் தென்னாட்டின்கண் வழங்கியது உண்மையேயாம். மற்று, அஃது யாதோவெனின், அதுவே முருகக்கடவுள் இலங்கையை ஆண்ட சூரன் என்னும் அரக்கனை வென்றமை கூறுங் கதை

* The Riddle of the Ramayana, p. 183.

யாகும். மிகப் பழைய தமிழ்ப்பாட்டுக்களும் விரளியிருக்கும் பரிபாடல் என்னும் பழைய தமிழ்தூலில் கடுவன் இள எயின னார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் திருமால்மேற் பாடிய இரண்டு பாடல்களும் முருகக்கடவுள்மேற் பாடிய ஒருபாடலும் காணப் படுகின்றன. இவ் விருகடவுளரையும் அவர்கடம் அருள் ஆண் மைச் செயல்களையும் இவர் மிக்க அன்போடுங் குழைந்துருகிப் பாடியிருக்கின்றார். இவர் திருமான்மேற் பாடியிருக்கும் மூன்றாம் நான்காம் பரிபாடல்களில் இராம இராவண கதை ஒரு திணைத்துணையாயினும் எடுத்துக் குறிக்கப்படாமை துண்ணிய ஆராய்ச்சியறிவுடையார் எல்லாரானும் பெரிதுங் கருத்தின்பதிக் கற்பால தொன்றும். இவர்தாம் அதனை மொழிந்திலராயினும், இரண்டாம் பரிபாடல் பதின்மூன்றாம் பரிபாடல் பதினைந்தாம் பரிபாடல்களை முறையே திருமான்மேற் பாடிய கீரந்தையார், நல்லெழுனியார், இளம்பெருவழுதியார் முதலான நல்லிசைப் புலவராதல் அவ்விராம இராவணகதையைக் குறித்து ஏதேனும் மொழிந்ததுண்டோ வென்றால் அதுவும் ஓர் எட்டுணையுங் காணோம். பிற்காலத்துவந்த ஆழ்வார்களெல்லாரும் இராமனைத்திருமாவின் பிறப்பாகக்கொண்டு அவன் இராவணனைச் செற்ற ஆண்மையைப் பலவாற்றானும் வியந்து பாடி இருக்க, இவ்வாழ்வார் கட்குப் பன்னெடுங்காலம் முற்பட்டிருந்த கடுவனின்வெயின னார் முதலான பழந்தமிழ்ச் சான்றோர்கள் தாம் திருமாவை வழுத்திப் பாடிய பரிபாடற் செய்யுட்களில் இராமனையாதல் அவன் இராவணனைச் செற்றமையாதல் ஒருசிறிதுங் குறியாமை சாலவும் புதுமையாய்க் காணப்படுகின்றதன்றோ? திருமாவைப் பராவிய பரிபாடற் செய்யுட்களையும், பிற்காலத்தவரான ஆழ்வார் பாடல்களையும் புடைபடவைத்து அளந்து காணாவல்ல நடுநிலையாளர்க்கு, இராம இராவணகதை பரிபாடலிற் காணப்படாமை ஆழ்ந்ததோர் ஆராய்ச்சி யுணர்வினைத் தோற்றுவித்து, அங்ஙன மொருகதை அக் காலத்திற் நென்னுட்டில் வழங்காமையினையும், அது பிற்காலத்தில் இங்குவந்து குடியேறிய

ஆரியப் பார்ப்பனரார் புனைந்து கட்டப்பட்டமையினையும்
பொள்ளெனப் புலப்படுக்கும்.

இவ்வாறாக, இராம இராவணகதை திருமான்மேற் பாடப்
பட்ட மிகப் பழைய பரிபாடற் செய்யுட்களிலும் ஓர் அணுத்
துணையுங்காணப்படாதாக, முருகப்பிரான் சூர்மாவினைச் செற்ற
கதையோ அக் கடுவனிளவெயினனார் முதலான சான்றோர்
இயற்றிய பரிபாடற் செய்யுட்களிற் பலவிடத்தும் விளக்கமாகச்
சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. ஐந்தாம் பரிபாடலிற்,

“பாயிரும் பனிக்கடல் பார்துகள் படப்புக்குச்
சேயுயர் பிணிமுகம் ஊர்ந்து அமர்உழக்கித்
தீயழல் துவைப்பத் திரியவிட் டெறிந்து
நோயுடை துடங்குசூர் மாமுதல் தடிந்து
வென்றியின் மக்களுள் ஒருமையொடு பெயரிய
கொன்றுனால் அஞ்சாக் கொடுவினைக் கொன்றை
மாய அவுணர் மருங்கறத் தப்புத்தவேல்
நாவலர் தண்பொழில் வடபொழில் ஆயிடைக்
குருகொடு பெயர்பெற்ற மால்வரை யுடைத்து
மலையாற்றப் படுத்த மூவிரு கயந்தலை” என்று முருகப்

பிரான் கடன்மேற் சென்று சூரபன்மனைக் கொன்று, அவன்
றன் கிளைஞராகிய அவுணரை மடித்த வரலாற்றினை ஆசிரியர்
கடுவனிளவெயினனார் விளங்கக் கூறினமை காண்க. இங்ங
னமே பதினான்காம் பரிபாடலில்,

“சூர்மருங் கறுத்த சுடர்ப்படை யோயே” என ஆசிரியர்
கேசவனாரும், பதினெட்டாம் பரிபாடலில்,

“போர்எதிர் தேற்றார் மதந்தபக்
கார்எதிர் தேற்ற கமஞ்சுல் எழிலிபோல்
நீர்நிரந் தேற்ற நிலந்தாங்கு அழுவத்துச்
சூர்நிரந்து சுற்றிய மாதபுத்த வேலோய்” என ஆசிரியர்
குன்றம் பூதனாரும், பத்தொன்பதாம் பரிபாடலில்,

“எவ்வத் தொவ்வா மாமுதல் தடிந்து
தெவ்வுக் குன்றத்துத் திருந்துவேல் அழுத்தி
அவ்வரை யுடைத்தோய்” என ஆசிரியர் நப்பண்ணா
ரும், இருபத்தொன்றாம் பரிபாடலில்,

“கொள்ளாத் தெவ்வர் கொள்மா முதல்தடிந்து
புள்ளொடு பெபரிய பொருப்புப்படை திறந்தவேல்” என

ஆசிரியர் நல்லச்சுதனாரும் முருகக்கடவுள் சூரனைச் செற்றவர
லாறு கூறுகிறார். இங்ஙனமே, அகநானூறு (ருக), புறநானூறு
(உரு), பதிற்றுப்பத்து (கக), திருமுருகாற்றுப்படை (ருக-
சுக), சிலப்பதிகாரம் (சு, சக-ருக; உரு, கஅஅ-கக0) முதலிய
பழைய தமிழ்தூல்களில் கூறப்படும் இவ்வரலாற்றுப் பகுதிகளை
சுண்டெடுத்துக் காட்டலுறின் இது மிக விரியுமென அஞ்சி
இத்துணையின் நிறுத்தினும். இவ்வாற்றால், தென்கடற்கண் ஒரு
தீவில் தலைமைபெற்றிருந்தோனான சூர் என்னுங் கொடியோன்
ஒருவனையும் அவனைச் சார்ந்த கிளைஞராகிய அரக்கரையுந்
தொலைத்தற்பொருட்டு முருகப்பிரான் அவர்மேற் சென்று அவ
ரையெல்லாம் மடித்த வரலாறு இத் தென்றமிழ் நாட்டின்கட்
பண்டைநாளிலே மிக்கு வழங்கினமை நன்குபுலனாம். இவ்வர
லாறு இங்கு வழங்கிய பண்டைநாளில், இராம இராவணகதை
இந்நாட்டவர்க்கு எள்ளளவுத் தெரியாது; ஏனென்றிற், பிற்காலத்
தில் திருமாலைப் பாடிப் பரவினவர்க ளெல்லாரும் இராமனைத்
திருமாலின் விழுமிய பிறப்பாகக்கொண்டு அவன் இராவணனைச்
கொன்ற வெற்றித்திறத்தை வியந்தெடுத்தப் பல்காலும் விளம்
பிணற்போலத், திருமாலைப்பாடிய பழைய பரிபாடல் ஆசிரியருள்
ஒருவராயினும் ஓர் அணுத்துணையேனும் அவ்விராம இராவண
கதையைக் குறியாமையின் என்பது. இராமாயணகதை தென்
னாட்டில் வழங்காத பண்டைநாளில் முருகக்கடவுள் சூர்மாவி
னைச் செற்றவரலாறு அதன்கண் மிக்கு வழங்கினமையானும்,
ஆரியப்பார்ப்பனர் தென்னாடு புகுதாத காலத்தே வடநாட்டின்

கட் பயின்ற 'தசரத ஜாதகத்'தில் இராமன் தெற்குநோக்கி வந்தானெனவாதல் அவன் இராவணனைக் கொன்றுனெனவாதல் எதொன்றுஞ் சொல்லப்படாமை யானும், ஆரியப் பார்ப்பனர் தம்மீநாட்டிற் குடியேறியபின், இங்குப் பெருகிவழங்கிய 'முருகப்பிரான் குரனை அட்ட வரலாற்றினைக்' கண்டு அது தமிழ்மக்கட் குரிய சைவசமயமேன்மையை இனிது புலப்படுக்குந்திறன் உணர்ந்து மனம்பொறுது. ஆரியராகிய தமக்கும் அத்தகைய தோர் உயர்வினை நிலைபெறுத்திக்கொள்வான் விழைந்து, அவ்வரலாற்றினோடு ஒப்ப, 'இராமன் என்பான் ஒருவனும் தெற்கே போந்து இலங்கையில் அரசுவிற்றிருந்த இராவணனைக்கொன்று தேவர்களைக் காத்தான்' எனவும், 'அங்ஙனம் ஆண்மைச்செயல் புரிந்த இராமன் என்பான், இராவணனைத் தலைக்கொண்ட அரசுக்கர் குழாத்தினை அழிக்குமாறு நான்முகன் உருத்திரன் முதலான தேவர்க ளெல்லாரும் ஒருங்கு வேண்டியதற்கு இசைந்து இந் நிலவுலகின் மிசைப் பிறந்த திருமாலே ஆவன்' எனவும் புதுவதாக ஒரு கதைகட்டி, அதன் வாயிலால் ஆரியப் பார்ப்பனராகிய தமதுயர்வினையும், தாம் வழிபடு தெய்வமாக் கொண்ட இராமனதுயர்வினையும் நிலைநிறுத்தி வரலாயினாரென்னும் உண்மை நன்கு பெறப்படாநிற்கும். எனவே, முருகன் சூர்மாவினைச் செற்றவரலாறு, இராமாயணகதை இங்கு தெரியத்துவங்கிய கி-பி முதல்தூற்றாண்டுக்கு முற்றொட்டே வழங்கிய மிகப் பழையவரலாறுகளின், இங்குப்போந்த ஆரியப்பார்ப்பனர் அது தன்னையே மாற்றி 'இராமாயணம்' பென்னும் பெயரால் மற்றொன்று படைத்துவிட்டனரேயல்லாமல், இராமாயணகதை உண்மையாக நிகழ்ந்ததன் றென்பது துணிபொருளாமென்க. கந்தபுராண கதையினையும், இராமாயண கதையினையும் புடைபட்டவைத்து ஒற்றி ஒப்பிட்டிக் காணவல்ல நடுநிலையாளர்க்கு, இராமாயணகதை, கந்தபுராண கதையைப் பார்த்துப் பின்னர்ச் செய்யப்பட்டதொரு பொய்க்கதையே யாதல் தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

அவ்வாறு 'இராமாயண கதை' போய்யேயாயின் ஆகுத, 'கந்தபுராண கதை' மட்டும் மெய்யேயாதல் யாங்ஙனம்? மன மொழி மெய்களுக்கு எட்டாத இறைவன் ஆறுமுகங்களும் பன்னிருகைகளும் உடைய முருகக்கடவுளாக இமயமலைக்கட் புல்லடர்ந்த ஒரு பொய்கையிலே இம்மண்ணுலகிற் பிறந்தருளி னானென்றலும், அவன் தேவர்களைக் காத்தற்பொருட்டு அவர் கட்டு ஓவாது இடுக்கண் புரிந்துவந்த இலங்கை மன்னனாகிய சூரன்மேற் படையெடுத்துச் சென்று, அவனொடு நேர்நின்று பொருது அவனைச் செற்றனனென்றலும் பிறவும் நம்புதற்கு உரிய அல்லவாகலான் எனிற், கூறுதும். தென்கடற் கண்ண தொரு தீவில் அரசுபுரிந்த சூரன் என்பானொடு பொருது அவ னை மடித்த முருகன் என்பான் உண்மையிலே முருகக்கடவுள் அல்லன்; முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபிரானது கட்டிளமைக் கோலமே 'முருகன்' எனப்படுவதாகும். 'முருகு' என்னுஞ் சொல் இளமை என்னும் பொருட்டாதலைத் 'திவாகரத்' திற் காண்க. இறைவனை இங்ஙனம் இளமைக்கோலத்தின் வைத்து வழிபட்டு, அவன்றன் அருளைப்பெற்று அவன் பெயர்பூண்டவ னான அரசன் ஒருவனை தென்கடல் நோக்கிப்பெயர்ந்து அதன் கண் ஒரு தீவில் அரசாண்ட சூரனைச் செற்றவனாவன். "சிவ னடியாரைச் சிவனெனப் பேணுக" என்று சைவசமயம் அறி வுறுத்தலின், முருகப்பிரான்றன் அடியவனும் அவன் பெயர் பூண்டவனும் ஆன வடநாட்டு மன்னன் ஒருவனை முருகப்பிரா னைவும், அவன் ஆற்றிய ஆண்மைத்தொழிலை முருகப்பிரானே செய்ததொன்றாகவும் பண்டைநாளிருந்த சான்றோர் கொள்வா ராயினர். உமையம்மையே தடாதகைப் பிராட்டியாகவும், இறைவனை சுந்தரபாண்டியனாகவும் போந்து மதுரையிற் செங் கோல் ஓச்சினர் என்றாற்போல் வருங் கதைகளும் இப் பெற்றி யனவேயாம்; தடாதகையும் சுந்தரபாண்டியனும் அம்மையப் பரருளை முற்றப்பெற்ற அரசியும் அரசனுமேயாவரென்பது அப் புராணகதையின் உண்மைப்பொருள். தக்கன் வேள்வியைத்

தகர்த்த வீரபத்திரரும், தாருகாவனத்து இருடிகளின் செருக்
கையழித்த பிட்சாடனரும் அங்ஙனமே எல்லாம்வல்ல சிவ
பிரான் அருளை முழுதும் பெற்றுக் கிளர்ந்துநின்ற விடலை மற
வரேயாவ ரெனவும், அவரால் தகர்ப்புண்டழிந்த அவ் வேள்வி
கள், சிவபிரானை வணங்காமல் ஊனையும் சோம்புபுண்டி ன் சாறு
கிய கள்ளையும் அருந்துதல் விரும்பி இந்திரன் வருணன் மித்தி
ரன் போன்ற சிறு தேவர்களை நோக்கி அக் காலத்திருந்த ஆரி
யர் வேட்ட வெறியாட்டு வேள்விகளையா மெனவும் உணர்ந்து
கொள்க. இவ்வாறெல்லாம் சிவனடியார்களான அரசர்களும்
விடலை மறவர்களும் அருந்தவத்தோர்களும் ஆற்றிய செயற்
கருஞ் செயல்களைச் சிவபிரான் செயல்களாகவும், அச் செயல்
கள் செய்தோரைச் சிவமூர்த்தங்களாகவும் வைத்துப் புனைந்
துரை வகையாற் புராணகதைகள் வரையப்பட்டமையின், இச்
சிவமூர்த்தங்களையும் இவற்றிற்கு அப்பாற்பட்ட முழுமுதற்
சிவத்தையும் பகுத்துணர்ந்துகொள்ள மாட்டாத பருப்பொரு
ளறிவினார் இச் சிவமூர்த்தங்களையே சிவமெனக்கொண்டு விடுவ
ரென அஞ்சியே, முழுமுதற் சிவத்தின் உண்மையியல்பு (சொ
ருப இலக்கணம்) தேற்றுவான் எழுந்த சைவசித்தாந்த நூல்க
ளாகிய 'திருமந்திரம்,' 'சிவஞானபோதம்' முதலாயின, 'புரா
ணங்களுட் கூறப்படுஞ் சிவமூர்த்தங்களெல்லாம் முப்பத்தாறு
மாயாதத்துவங்களுள் நிற்கும் மூவகை யான்மாக்களின் பாலனை
வேயாம்' என்றும், 'இம் முப்பத்தாறு தத்துவங்கட்கும் அத்
தத்துவங்களுள் வையகம் மூர்த்திகட்கும் அப்பாற்பட்ட முழு
முதற்பொருளை உண்மைச் சிவமாம்' என்றும் இவை தம்மின்
வேற்றுமை தெரித்தோதுவவாயின வென்க. எனவே, சிவ
புராணங்களுட் கூறப்படும் அரும்பெருஞ் செயல்களைப் புரிந்த
சிவமூர்த்தங்க ளெல்லாம் சிவபிரானருளை நிரம்பப் பெற்று
மாயா தத்துவங்களின் வையகி அவனது ஆணைவழிநின்று அச்
செயல்களைப்புரிந்த புனித உயிர்களேயல்லாமல், அவரெல்லாம்
மாயா தத்துவங் கடந்த முழுமுதற் சிவமாதல் செல்லாமை

சைவசித்தாந்த நுண்பொருள் பற்றிக் கடைப்பிடித் துணர்ந்து கொள்க.

அஃதொக்கும்; முழுமுதற் சிவத்தின் வேறுகாத முருகப் பிரானே நேரிற்போந்து சூர்மாவொடு பொருதான் என்றுரைத் தலாற் படும் இழுக்கு என்னையெனின்; ஐந்தாம் பரிபாடலில் முருகவேள் பிறப்பைக் கூறுகின்றழி, இந்திரன் வேண்டுகோ ளுக்கு இசைந்து இறைவன் உமைகொண்ட கருவைப் பல துண் டங்களாகப் பிளந்து கழிக்க, அவ்வாறு கழிந்த அக்கருத்துண் டங்களின் விழுப்பம் உணர்ந்த முனிவர்கள் எழுவரும் அவற் றை ஏற்றுப்போய் வேள்வித்தீக்கட் பெய்து, பின்னர் அவற்றை அதன்கணின்றும் எடுத்துத் தம்மனைவியர் கைக்கொடுப்ப, அவ ருள் அருந்ததி ஒழியப் பிறர் அறுவரும் அவற்றைத் தம் கருப் பையிற் செறித்துச் சூன்முதிர்ந்து இமயச்சூனையிற் ருமரைப் பாயலிலே பயந்தாராக, அக் குழுவிகளாறும் வளர்ந்து, தம்மை வந்தெதிர்த்த இந்திரனைப்பொருது தொலைக்குங்கால் ஆறு திரு வுருவும் ஒருருவாயின வென்று அதன் ஆசிரியர் கடுவனின் வெயினனார் அவ்வரலாறு தெரித்தோதுதல் காண்க. பிற்காலத் தில் வடமொழிக்கண் எழுதப்பட்ட கந்தபுராணம் புகலும் முருகன் பிறப்புரலாறு, பழைய பரிபாடல் வரலாற்றினைத் திரித்து உரைத்தலின், அஃது உண்மையெனக் கொள்ளற்பாற் றன்று. ஆசிரியர் நக்கீரனார், இப் பரிபாடல் வரலாற்றினையே தழுவிக்கூறினாரென்பது 'திருமுருகாற்றுப்படை' யுரையில் உரைகாரர் நச்சினூர்க்கினியர் வரைந்த உரைப் பகுதியானும் நன்கு தெளியப்படும். மண்ணுலகிற் பிறக்கும் யாக்கையின் கரு எம்மனோரைப்போல் தசை என்பு நரம்பு குருதி முதலிய வற்றால் ஆக்கப்படுவதே யல்லாமற் 'கந்தபுராணம்' துவலுமாறு போல், வெறுந் தீப்பொறியால் ஆக்கப்படுவதன்று. வடநாட்டு மன்னன் ஒருவனுக்குப் பிறந்து முருகன் பெயர்பெற்ற குழவி மக்கள் யாக்கையுடையதாகலின், அக்காலத்து வழங்கிய வர லாறு அதனை ஊனுடம்பு கொண்டதெனவே குறித்தது; கடுவ

னிளவெயினனாரும் அம்முருகனைத் தெய்வமாக்கொண்டாராயினும் அவ்வுண்மை பிழையாமல் அவன் மக்கள் யாக்கை யுடைய னென்னுந் தன்மை தோன்றவே மொழிந்திட்டார். ஆனால், பிற்காலத்தில் வடமொழிக் கந்தபுராணம் இயற்றினவரோ அவனை முருகக்கடவுளாகக் கொண்டபின் அவனை மக்கள் யாக்கை யுடையனெனக் கூறுதற்கு ஒருப்படாராய்ச் 'சிவபிரான் நன் ஆறு திருமுகங்களில் மிளிரும் நெற்றிக்கண்கள் ஆறினின்றந் தோன்றிய ஆறு கனற்பொறிகளே ஆறு திருமுகங்களையுடைய முருகக்கடவுள் ஆயின' என்று அவ்வுண்மையைப் பிறழ்த்திக் கூறினார். இன்னோரன்ன பிழைபாடுகள் மக்களைத் தெய்வமாகக் கருதுதலால் நேர்வனவாகும்.

இனி, கடுவனிளவெயினனார் என்னும் நல்லிசைப் புலவரோ தங்காலத்து வழங்கிய வரலாற்றினைச் சிறிதுந் திரிப்புநித் தாமல் உள்ளதை உள்ளபடியே எடுத்து உரைத்தலானும், அவருரைக்கும் அவ்வரலாற்றினால் 'முருகவேள்' எனப் பெயர்பெற்றோன் ஊனுடம்பு வாய்ந்தோனென்பதே பெறப்படுதலானும், நினைந்தவற்றை நினைந்தவளவே முடிக்கவல்ல இறைவன் ஊன் உடம்பு மேற்கொண்டானென்றல் அவனது இறைமைத் தன்மைக்கு இழுக்காதலோடு 'இறைவன் என்பான் வீணைக்கிடாகப் படைக்கப் படும் ஊனுடம்பிற் பிறத்தலும் அதனைவிட்டு இறத்தலும் இல்லான்' என்று வற்புறுத்துரைக்கும் சைவசித்தார்த்தக் கோட்பாட்டிற்கு அஃது சிறிதும் இசையாமையானும், சூர்மாவினை அடுத்தற்கு வந்த அம்முருகவேள் மக்கள் யாக்கையிற் பிறந்த ஓர் அரசினைனெயன்றி எல்லாம்வல்ல முருகக்கடவுள் அல்லன் என்பது திண்ணமாம் என்க. எம்மனோர்க்கு இருப் பிடமான இம் மண்ணுலகத்தினும், எமது கட்புலனுக்கும் எண்ணிறந்த வான்மீனுலகங்களினும், எமது கட்புலனுக்கும் எட்டாத ஏனை எண்ணிறந்த உலகங்களினும் அளவிடப்படாத உயிர்களை ஒவ்வொரு நொடிப்பொழுதுந் தோற்றியும் அழித்தும் வரும் எல்லா ஆற்றலும் வாய்ந்த முதல்வனான முரு

கப்பிரான், மக்களுள் ஒருவனாகிய சூரன் என்பானை அழித் தற்கு உருவுகொண்டு படைதிரட்டியும் வருதல் வேண்டுமோ? அவன் நினைந்த வளவானே அச் சூரன் சாம்பராய்ப் போதல் திண்ணமன்றோ? ஆதலால், அவனைத் தொலைத்தற் பொருட்டு வடக்கிருந்து படைதிரட்டிவந்த முருகன் என்பான் முருகக் கடவுளை வழிபடும் ஓர் அடியவனே யன்றி அவனே அம் முரு கக்கடவுள் ஆகானென்று கடைப்பிடிக்க.

அற்றேற், பரிபாடல் கூறும் முருகன் பிறப்பினுக்கு வழி விடுமாறு யாங்கனமெனின்; இந்திரன் எனப் பெயர்பூண்ட ஆரிய அரசன் ஒருவன், சிவபிரான் பெயர்பூண்ட தமிழ்மன் னன் ஆற்றல் மிக்கவனாய் இருத்தல் ஓர்ந்து, அத் தமிழ்மன்னன் கால்வழியற்றப் போதலுக்கு ஒரு சூழ்ச்சிசெய்து, அவன் றனக் குப் பிறந்த ஆண்மகனை அவனே வெட்டிச் சிதைக்குமாறு புரிந்துவிட, அத் தமிழ்மன்னனால் தனது உடம்பில் ஆறுஇடங் களில் வெட்டுப்பட்டு ஒரு மலைச்சுனையில் எறிந்துவிடப்பட்ட அம்மகவு தமிழ் முனிவர்கள் அறுவராற் கண்டெடுக்கப்பட்டு, அம்முனிவரின் மனைவியர் அறுவரால் வளர்க்கப்பட்டு வளர்ந்து பெரியனாகித், தனக்குக் கேடுபூழ்ந்த இந்திரனாகிய அவ்வாரிய அரசனை வலிதொலைத்துப், பின்னர்த் தன் றந்தையினால் ஏற்றுக் கொள்ளவும் பட்டுத், தனது அரசைக் கைக்கொண்டு, அதன் பிற் றெற்குநோக்கிப் போந்து சூர்மானினை வென்றமையே அக் கதையின் மெய்ப்பொருளா மென்க. இங்ஙனம் அல்லாக்கால், ஒவ்வோர் உடம்பிலும் ஒவ்வோர் உயிர் உடையனவாய் வளர்ந்த பிள்ளைகள் அறுவரும் ஒட்டி ஒரே உயிருடைய ஒரு பிள்ளை யாய் ஆறுமுகங்களும் பன்னிரு கைகளுமுடைய முருகவேள் ஆதல் யாங்கனம்? ஒவ்வோர் உயிரும் எஞ்ஞான்றும் அழிவு படாதுள்ள ஒவ்வொரு தனிமுதலையா மென்றும், ஓர் உயிர் மற்றோர் உயிராக மாறதல் எஞ்ஞான்றும் எவ்விடத்தும் இல்லையென்றும், ஓர் உயிர் எடுக்கும்உடம்பு அதுதனக்குள்ள வினைக்கிடாக வருவதாய் அது தனக்கே யுரியதாவதல்லது அது

மற்றோர் உயிர்க்கு உரியதாதல் செல்லா தென்றும் வலியுறுத்
திச் சொல்லுஞ் சைவசித்தாந்த உண்மையை நுணுகி யாமாய
வல்லார்க்கு, அறவேறு யாக்கைகள் உடைய அறவேறு பிள்ளை
கள் ஒன்றுகூடி ஆறுமுகங்களும் பன்னிருகைகளுமுடைய ஒரு
முருகவேள் ஆயினவென்னும் வரலாறு அவ்வரசனின் மிகுந்த
ஆற்றலைக் குறிக்கும் ஒரு புனைந்துரைவகையே யல்லாமல்
இயற்கைக்கு மாறாகும் அஃது இயற்கை யுண்மையுரை யாகா
மை நன்கு விளங்கும். இம் மண்ணுலகத்தின் நில அடுக்கு
களை அகழ்ந்து மக்கள் முதல்முதல் உண்டான காலத்தைந்
நூல் வல்லார் கண்டறிந்திருக்கின்றார்கள்; அக்காலம் முதல்
இக்காலம் வரையில் அவர்களால் அகழ்ந் தெடுக்கப்பட்ட மக்
களின் எற்புடம்புகள் எல்லாம், இஞ்ஞான்றுள்ள மக்கள் உடம்
பின் அடைப்பைப்போல் ஒற்றைத் தலையும் இரட்டைக் கைக
ளும் உடையனவாய் இருக்கக்காண்டுமே யல்லாமல், அவற்றுள்
ஒன்றேனும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தலையும் இரண்டுக்கு மேற்
பட்டகையும் உடையதாயிருத்தலைக் கண்டோமில்லை. மேலும்,
உடம்புநூல் வல்லார் ஒருடம்பில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தலை
யும் இரண்டுக்கு மேற்பட்ட கையும் இருத்தல் இயலாதென்
பதை நன்கு விளக்கிக்காட்டியிருக்கின்றனர். ஆகவே, இயற்
கையில் எஞ்ஞான்றுங்காணப்படாத ஆறுமுகமும் பன்னிரண்டு
கையும் முருகவேளுக்குக் கூறல் அவன்றன் பேரறிவீனையும்
பேராற்றலீனையும் காட்டும் ஒரு புனைந்துரை வகையே யல்லா
மல் உண்மையன்றெனத் தெனிக.

இவ்வாறு முருகக் கடவுளை வழிபட்டு அவன்றன் அரு
ளைப் பெற்ற முருகவேள் என்னும் வடநாட்டு அரசன், ஆரிய
மன்னர்க்கும் முனிவர்க்கும் பெரும் பகைவனுய்த் தென்கடற்
கண்ணே அரசு புரிந்த 'சூர்மா' என்னும் அரசு அரசன் மேற்
படையெடுத்துவந்து அவனை வென்றமையே பண்டு தொட்டு
நிகழும் உண்மை வரலாறும். முதலில் முருகவேளுக்குப்
பெருந் தீது செய்த இந்திரன் என்னும் ஆரிய அரசன், அம்

முருகன் பேரறிவும் பேராற்றலும் வாய்ந்தவனாய் இருத்தலை உணர்ந்த பின், அவனை அடி வணங்கி அவனைத் தனக்கும் தன்னவர்க்கும் உதவியாக அமைத்துக்கொண்டமை வியப்பன்று. ஏனெனில், அறிவாற்றல் நாகரிகங்களிற் சிறந்த தமிழர்களைப் பண்டுதொட்டு ஆரியர்கள் தம் வழிப்படுத்தி வருதல் இத்தகைய கீழறுத்தல்களினாலேயாம். தமிழர்களைத் தாம் எதிர்த்து அழிக்கும் முயற்சி பரப்பாடாதெனக் கண்டால், உடனே அவர்க்கு அடிமைகளாய் அவர்க்குப் பணிந் தொழுகுவார்போற் காட்டி, அவருள் மிக்காரொரு பக்கத்தாரைத் தமக்கு உதவியாக்கி, அவரைக் கொண்டே அவருள் மற்றொரு பக்கத்தாரை யழித்துக் கெடுத்தல் அவ்வாரியர் இன்று காறுங் கைக்கொண்டு போதரும் படிந் றொழுக்க முறையாம். ஆரியர் தம்மை உயர்த்தித் தேவர் எனவும், ஏனைத் தமிழரைத் தாழ்த்தித் 'தாசர்', 'தஸ்யுக்கள்', 'அசுரர்,' எனவும் பேசாநிற்பர். அவர்கள் தாம் செய்துபோந்த வெறியாட்டு வேள்விகளுக்குத் தமிழ் மக்களும் தமிழ் அரசர்களும் இசைந்து வராமையென அவர்களை அங்ஙனம் வெறுப்பதும் இகழ்வதும் செய்வாராயினர். தமிழ் மன்னர்களிற் சிலர் ஆரியருடைய வெறியாட்டு வேள்விகளை அழித்துவந்தமை பற்றியே, அத்தமிழ் மன்னர்களில் வேறு சிலரை அவர்க்குப் பகைவராய்த் தூண்டிவிட்டு, அவர்களுள் னேயே ஒருவரோ டொருவர் போர்புரிந்து மடியுமாறு செய்து வந்தனர். உயிர்களிடத்து அருளிரக்கமுடைய எவர்க்குத் தாம் ஆரியர்தம் உயிர்க்கொலை வேள்விகள் அருவருப்பினை வினையா! பண்டுதொட்டே தமிழ்மக்களுட் சிறந்தார் "கொலைகடந்தும் புலவுநீக்கியும்" வாழ்பவராகலின், அவர்கள் ஆரியர் வேட்டுவந்த புலைத்தொழில் வேள்விகளை வெறுத்தல் இயல்பேயாம். இதனாலன்றோ தமிழ்நாட்டிற் குடியேறிய ஆரியப்பார்ப்பனர் வேள்வி வேட்டலை இஞ்ஞன்று அறவே யொழித்துத், தமிழர்கைக்கொண்டபுலாலுண்ணாச்சைவனோன்பினைத் தாழுந் தமிழ் அவராற் பாராட்டப்படுவாராயினர்! இவ்வியல்பினராம் ஆரி

யர் வடநாட்டுத் தமிழ்வேந்தனாகிய முருகவேளைத் தம்மவர்க் குப் படைத்தலைவனாய் அமர்த்திக்கொண்டுபோந்து, தென்க டற்கண் இலங்கையில் அரசுபுரிந்த சூரனை எதிர்த்து அவனை அவனால் மடிவித்தது அவர் தம் இயற்கைக்கு ஒத்ததேயாம் என்க.

இனி, இங்ஙனஞ் சூரனை மாய்த்த முருகவேள் சைவசம யத்தவனுய்த் தமிழர்க்குரிய சிவ பிரானையே வழிபட்டுச் சைவ சமயக் கோட்பாட்டினை எங்கும் பரப்புவனாகலின், அவன் கொண்டவெற்றி தமிழ்மேன்மக்களால் மிகவும் பாராட்டப் பட்டுத் தமிழகம் எங்கும் வியந்து பேசப்படுவதாயிற்று; அம் முருகவேளும் முருகக்கடவுளேயெனத் தமிழ்நாடுங்கணும் வைத்து வணங்கப்படுவானாயினன். இவ்வாறு, முருகன் சூர் மாவனைச் செற்ற வரலாறு தமிழர்க்கு ஓர் ஆக்கமாய் அவ்வாற் பெரிதுங் கொண்டாடப்பட்டுவருதலைக், கி-மு முதல் நூற்றாண் டின் துவக்கத்தில் இத்தென்னாடு புகுந்து குடியேறிய, ஆரியப் பார்ப்பனர் கண்டு, அவ் வரலாற்றினைத் தமது உயர்ச்சிக்கு இசைந்ததாம்படி திரிக்க விழைந்து, இலங்கையைஆண்ட சூரன் என்னுந் தமிழ்மன்னனை இராவணனாகவும், அவனைப் பொருது மடித்த முருகனை இராமனாகவும் மாற்றி, அதனைப் பெரும்பா லும் ஒப்பவே இராமாயண கதையை வரவரப் பெருக்கி யெழுத லாயினர். இவ்வாறு அவ் வரலாற்றினை முதலிற் றிரித்து இரா மாயணகதையை ஆக்கிய 'வான்மீகி' என்னும் வடமொழிப் புலவர், முருகனால் அடப்பட்ட சூரன் ஒற்றைத்தலையும் இரட் டைக் கைகளும் உடையனாகவே இருந்தமையின், அவனை இராவணப்பெயர் கொடுத்துத் தாம் மாற்றிய வழிபடும் அவனை ஏனை மக்களைப் போல் ஒற்றைத் தலையும் இரட்டைக் கைகளும் உடையனாகவே வைத்துக் கூறினர். அவ் வான்மீகிக்குப் பின் இராமாயண கதையைப் பெருக்கி யெழுதப் புகுந்த ஆரியப் பார்ப்பனர், சூரனைக் கொன்ற முருகனிலும் இராவணனைக் கொன்ற இராமனைச் சிறந்தோன் ஆக்குதற்குக் கருதி, ஒற்றைத்

தலையும் இரட்டைக் கைகளும் உடைய சூரனைக் கொல்லுதற்கு ஆறுதலையும் பன்னிருகைபுங் கொண்டுவந்தது ஆண்மையன்று; பத்துத்தலையும் இருபதுகையும் உடைய இராவணனைக் கொல்லுதற்கு ஒற்றைத்தலையும் இரட்டைக் கையும் உடைய இராமனாய் வந்ததே ஆண்மையாம் என்பது போதர, ஆராய்ச்சியுணர் வில்லாத புல்லறிவினார மயக்கி, அவர் முருகக்கடவுள் வழி பாட்டைக் கைவிட்டு, இராமனைத் தெய்வமாகக் கைப்பற்றுதல் வேண்டி, இராவணனுக்குப் பத்துத் தலைகளும் இருபதுகைகளும் உளவென்று கதைகட்டி, அதனை இராமாயணத்துள் நுழைப்பாராயினர். இவர் இங்ஙனஞ் செய்து இராமனைத் தெய்வமாக்குதல்கண்ட சைவசமயச் சான்றோர்கள், மக்களுள் ஒருவனாகிய அவனைத் தெய்வமாக்கி முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவத்தை வணங்கவொட்டார்மற் செய்யும் ஆரியரது தீச்செயலை யொழித்துச், சிவமே எல்லாம்வல்ல தென்பதனைக் காட்டக், 'கயிலைமலையைப் பெயர்த்த அப்பத்துத்தலை இராவணனின் இருபதுகைகளையும் சிவபிரான் தமது காற்பெருவிரல் நுனியால் அம்மலைக்கீழ் அடர்த்து நெரித்தார்' என்னும் பிறிதொருகதையினைப் படைத்து, அதனை அவ்விராமாயணத்தின் 'உத்தரகாண்டக்' கதை ஆக்கி, அவ்வாற்றால் இராமனது சிறுமையும் சிவபிரானது பெருமையுந் தெளியவைத்தனர்.

அற்றேல், வான்மீகிகூறுத பத்துத்தலையும் இருபதுகையும் இராவணனுக்கு உளவாகக் கதைபுனைந்தோர் அவர்க்குப் பின்வந்த பின்னையோரேயென உரைப்பிற், பழைய தமிழ்க் கலிப்பாக்களின் தொகைநூலாகிய 'கலித்தொகை'யில்

“இமயவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை அந்தணன்

உமையமர்ந்து உயர்மலை இருந்தனனாக

ஐயிருதலையின் அரக்கர் கோமான்

தொடிபொலிதடக்கையிற் கீழ் புகுத்து அம்மலை

எடுக்கல் செல்லாது உழப்பவன்போல” என்று * பத்

* குறிஞ்சிக்கலி, உ.

துத்தலை யிராவணன், சிவபிரான் அமர்ந்த திருக்கைலாயமலை யைப் பெயர்க்க முயன்றகதை எடுத்துரைக்கப்பட்டமை என் னையெனின்; அக் கதைகூறும் அப்பாட்டுள்ள குறிஞ்சிக்க லியை இபற்றியவர் கபிலர் என்னும் நல்லிசைப்புலவரேயாவ ரென்பது,

“பெருங்கடுங்கோன் பாலை, குறிஞ்சி கபிலன்,

மருத னிளனாகன் மருதம்,—அருஞ்சோழன்

நல்லுத்திரன் முல்லை, நல்லந்துவன் நெய்தல்,

கல்விவலார் கண்டகலி” என்னும் பழையவேண்டாவால் அறியப்படும். இக் கபிலர், ‘இருங்கோவேள்’ என்னும் சிற்ற ரசனொருவனுக்கு நண்பர் என்பது, பாரி என்னும் வள்ளலின் புகளிறை அவன் மணந்து கொள்ளுமாறு அவர் அவனை வேண் டியும் வருந்தியும் பாடிய பாடல்களால் நன்கு விளங்கும்*. இவ்விருங்கோவேள் என்னுங் குற்றிலமன்னன், தலையாலங் கானத்திற் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனொடு போர்செய்து அவ னுற் கொல்லப்பட்டான். இவன் அக்காலத்திருந்த சேரசோழ பாண்டியர்கட்குப் பெரும்பகைவனாயிருந்தமையின், இவனுக் குப் பின்வந்த இவன் சுற்றத்தாரையெல்லாம் கரிகாற்சோழன் தொலைத்தான் என்பது “இருங்கோவேள் மருங்குசாய” என் பதனால்† விளங்கா நிற்கும். எனவே, இருங்கோவேள் என் பான் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானுக்கு முற்பட்டோனாத லும், அதனால் அவ்விருங்கோவேளைப் பாடிய கபிலரும் கரிகாற் சோழனுக்கு முன்னிருந்தோராதலும் பெறப்படும். ‘மணிமே கலை,’ ‘சிவப்பதிகாரம்’ எழுதப்பட்ட காலத்திற் காவிரிப்பூம்பட் டினத்தில் அரசுபுரிந்த சோழன் ‘கிள்ளிவளவன்’ என்பான் கி-பி இரண்டாம்நூற்றாண்டின் பிற்பாதியிலிருந்தவனென்பதை மேலே 86-ஆம் பக்கத்தில் விளக்கிக்காட்டினும். இக்கிள்ளி வளவன், சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானுக்குப்பேரனாகலின், இவனுக்கு இரண்டு தலைமுறைமுற்பட்ட கரிகாலன் கி-பி முதல்

* புறநானூறு, ௨௦௬, ௨௦௭. † பட்டினப்பாலை, ௨௮௨.

நூற்றாண்டின் இடையிலாதல் இறுதியிலாதல் இருந்தானாகப் பாலன். ஆகவே, கரிகாலனுக்கும் முற்பட்ட இருங்கோவேள் காலத்தவரான கபிலர் கி-பி முதல் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் இருந்தமை தெனியப்படும்.

மேலும், 'பரணர்' என்னும் நல்லிசைப்புலவர், கி-பி இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியிலிருந்த சேரன்செங்குட்டுவனையும் *, அவன்றந்தை 'குடக்கோடுஞ்சேரலாதனையும்†, கரிகாற் பெருவளத்தான்ன்றதை 'உருவப் பஃதேர் இளஞ்செட்சென்னியையும் ‡ பாடியிருத்தலால் இவர் கி-பி முதல் நூற்றாண்டின் இடையிலிருந்து இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிவரையில், அதாவது சிறிதேறக் குறையத் தொண்ணூறாண்டுக்குமேல் உயிர் வாழ்ந்தாராதல் வேண்டும். இன்றும் நூறாண்டுக்குமேல் உயிர் வாழ்வார் பலரை யாம் பார்த்திருக்கின்றேம். நூறாண்டுக்குமேல் நூற்றெண்பதாண்டுவரையில் உயிர் வாழ்வார் பலரின் உண்மை வரலாறுகளை ஆங்கிலமொழிவல்லார் ஒருவர் விரித்து விளக்கி ஒருநூல் எழுதியிருக்கின்றார். இவர்க்குமுன்னரே ஆங்கிலமொழியில் நல்லிசைப்புலவராய் வயங்கிய ஷெல்லி என்பார் ஸைவவுணவின்மேன்மையை இனிது விளக்கி எழுதிய தமது உரைநூலில் "முதிய பார் என்னும் புலவர் நூற்றுஐம்பத்திரண்டு ஆண்டும், மேரிபாட்டன் என்னும் அம்மைநூற்றுமுப்பத்தாறு ஆண்டும், 'அர்சீனியஸ்', 'ரோம்பால்ட்' என்னும் இருவர் நூற்றிருபது ஆண்டும், 'எபிபேனியஸ்' என்னும் முனிவர் நூற்றுப்பதினைந்து ஆண்டும், 'அந்தோனி' என்னும் முனிவர் நூற்றைந்து ஆண்டும், இவ்விந்திய நாட்டை அரசு புரிந்த துலுக்கவேந்தனாகிய 'அவுரங்கசீப்' என்பான் நூறாண்டும், இன்னும் பலர் நூறாண்டுக்குமேலும் உயிர்வாழ்ந்த குறிப்புக்களை" விளக்கமாக எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றார் ||. பழைய

* பதிற்றுப்பத்து, கீர்தாம்பத்தின் பதிகம். † புறநானூறு, கந்த.

‡ புறநானூறு, ச. || 'A Vindication of Natural Diet' by the poet P. B. Shelley.

நாளிலிருந்த அருந்தமிழ்ப் புலவர்கள் சேரசோழ பாண்டியமன்
னர்களாலும், பாரி, பேகன் முதலிய வள்ளல்களாலும், ஏனைச்
செல்வர்களாலும் நன்கு போற்றப்பட்டு, எல்லாச் செல்வவளனு
முடையராய்க் கவலையின்றிக் கல்விப் பயிற்சியிலேயே காலங்
கழித்தமையின் அவர்கள் அங்ஙனம் நீண்டகாலம் உயிர்வாழ்ந்
தமை வாய்வேதயாம்.

இவ்வாறு நீண்டகாலம் இனிது உயிர்வாழ்ந்த பரணர் என்
னும் நல்லிசைப்புலவரும், இவர்க்கு விழுமிய நண்பரான கபி
லர் என்னும் நல்லிசைப்புலவரும், 'வையபாவிக்கோப் பெரும்
பேகனை'யும்; அவன்றன் மனைவியையும் ஒருமைப் படுத்தல்
வேண்டிப் புறநானூற்றிற் சுவைதாளும்பும் பல பாட்டுக்கள்
பாடியிருத்தலாற்*, கபிலரும் பரணரும் ஒருகாலத்தவரென்
பது தெற்றெனப் புலப்படும். அங்ஙனமாயினும், வையபாவிக்கோப்
பெரும்பேகன் காலத்திற் கபிலர் ஆண்டில் மிக முதிர்ந்
தோராயும், பரணர் ஆண்டில் இளைஞராயும் இருந்தாராதல்
வேண்டும். ஏனென்றாற், கபிலர்க்கு மிகச் சிறந்த நண்பனாகிய
'கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை'
என்னுஞ் சேரவேந்தன் வென்றியிற் சிறந்து விளங்கிய காலத்
திற் கபிலர் உயிரோடிருந்திலவே என அவ்வரசன் அவரை
நினைந்துவருந்திய வருத்தத்தைப், 'பொருந்தில் இளங்கிரனார்,'

“செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்

வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்

இன்று உளனாயின் நன்றுமன் என்றதின்

ஆடுகொள்வரிசைக்கொப்ப” என்று அவனை நோக்கிப்
பாடியவாற்றால் தெனியப்படுதலின் என்க. இனி, இச்சேரவேந்
தனாகிய 'யானைக்கட்சேய்மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறை' என்
பான், 'செல்வக்கடுங்கோவாழியாதனுக்கு' இளையமகன் ஆவன்
என்பதூஉம், செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன்மேற் 'பதிற்று பத்
தி'லுள்ள ஏழாப்பத்தைப் பாடிய கபிலர், இவனுக்குமக்களாம்

உரிமைபெற்ற 'தகடீரெறிந்த பெருஞ்சேர லிரும்பொறை,' 'யாணைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறை' என்பவரையாதல், இவர்க்குப்பின் அரசுபுரிந்த 'குடக்கோநெடுஞ்சேரலாதனை'யாதல், 'சேரன்செங்குட்டுவனை'யாதல், மற்றுச் 'சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான்,' 'நெடுமுடிக்கள்ளி' யென்பவரையாதல் பாடிற்றின்மையின், அவர் இவர்கட்கு முன்னும் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறையின் இளமைக் காலத்தும் இருந்தவராவ ரென்பதூஉம் யாம் இற்றைக்கு இருபஃது யாண்டுக்குமுன் 'ஞானசாகர' மூன்றும்பதுமத்தின் ஆறும்இதழில் வெளியிட்ட 'திருக்குறளாராய்ச்சி' ஆசிரியர்காலம் என்பதன் கண் நன்கெடுத்து விளக்கக்காட்டினேம். அஞ்ஞான்று யாம் அந்நூல் எழுதியபோது, சேரன் செங்குட்டுவன் காலத்தவனான இலங்கைக் 'கயவாகு' மன்னன்காலம் கி-பி ௧௧௩ முதல் ௧௨௫ வரையிலென்று வரலாற்று நூலாசிரியர்களாற் கொள்ளப்பட்டிருந்தது. அதனாற் செங்குட்டுவன் காலத்தைக் கீழ்வரையாக நிறுத்திக் கணக்குச்செய்துகொண்டு மேலேறிச், 'செல்வக்கடுங்கோ' கிறித்து பிறப்பதற்குமுன் ௩௬-ஆம் ஆண்டில் அரசுகட்டில் எறினான் எனவும், அவன் காலத்தவரான கபிலர் கி-மு முதல் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியிலிருந்தார் எனவும் நிறுவினேம். ஆனால், இஞ்ஞான்று தோன்றிய வரலாற்று நூற்புலவர் கயவாகுமன்னன் காலத்தைத் திரும்பவும் நன்காராய்ந்து பார்த்து அவன் கி-பி ௧௧௩ முதல் ௧௧௩ வரையிற் செங்கோலுச்சினான் எனத் துணிந்துரைத்தலின், முன் செய்த காலக்கணக்குக்கு இப்போது செய்திருக்கும் காலக்கணக்கு ௫௮ ஆண்டுகள் கீழ் இறங்கிவிட்டது. அதனாற் செல்வக்கடுங்கோவின் அரசு கி-பி ௨௨-ஆம் ஆண்டிலிருந்து துவங்கியதென்று கொள்ளவேண்டியிருத்தலின் அவன் காலத்தவரான கபிலரும் கி-பி முதல் நூற்றாண்டின் முற்பாதியிலிருந்தாரென்பதே இனிக் கொள்ளற்பாற்று.

இவ்வாறு கி-பி முதல் நூற்றாண்டின் முற்பாதியிலிருந்த கபிலர், இராவணன் நொடித்தான் மலையைப் பெயர்த்தெடுக்க

முபன்ற கதை கூறியது ஒருவியப்பு அன்று. ஏனென்றிற் கி-பி முதல் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரேயே அக்கதை படைத்தெழுதப் பட்ட இராமாயண உத்தரகாண்டம் வழங்கினமை மேலே (236 ஆம் பக்கத்தில்) விளக்கக் காட்டினோமாகவினென்பது. இக்கதையும், சிறித்து பிறப்பதற்கு முற்பட்ட ஆண்டுகளில் இயற்றப்பட்ட பழந்தமிழ்ப் பாடல்களில் யாண்டுங் காணப்படாமையின் அஃது அக் காலத்தில் இத்தமிழ் நாட்டவர்க்குத் தெரியாத தொன்றென்பதூஉம், தெலுங்காணத்தில் வந்து குடியேறிய ஆரியர் கட்டிய இராமஇராவண கதைக்கு எதிராக ஆங்கிருந்த பழைய சைவரன்மக்களே சிவபிரான்றன் முழுமுதற் றன்மையைப் புலப்படுத்துதற் பொருட்டு அக் கதையைப் படைத்து வைத்தாரென்பதூஉம் எமதுமேற் கோளாகலிற் * கபிலரது குறிஞ்சிக் கலியில் அக்கதை காணப்படுதல் கொண்டு எமதுரை வழுவாதலில்லையென்று கடைப்பிடிக்க. கபிலர் வடக் கிருந்துபோந்து தமிழ்நாட்டிற் குடியேறிய ஆரியப்பார்ப்பன இனத்தைச்சேர்ந்தவராகச் காணப்படுதலின், அவர் அக்கதையினை உணர்ந்தமை பொருத்தமேயாம். மற்றுத், தமிழ்நாட்டில் கி-பி முதல் நூற்றாண்டின்கண் இருந்த தமிழ் நல்லிசைப் புலவர் எவரும் அக் கதையினைக் கூறுமையே ஈண்டுக் கருதற்பாற்று.

இங்ஙனமாகக் கி-பி முதல் நூற்றாண்டுமுதல் தமிழ்நாட்டவர்க்குச் சிறிதுசிறிதாகத் தெரியத்துவங்கிய இராமஇராவண கதை பின்னர் அவரிடையே மிக்கு வழங்கலானதும், அம்முகத் தால் இராமன் திருமாவின் தெய்வப்பிறப்பாகக் கொள்ளப்பட்டு அவரோடொப்பத் தெய்வமாக வைத்து வணங்கப்பட்டலானதும் எல்லாம் கி-பி ஏழாம் நூற்றாண்டிற்கும் எட்டாம் நூற்றாண்டிற்கும் பின்னர் வரவரப் பெருகி நிகழ்ந்தனவாகும். இங்ஙனம் பழைய திருக்கோயிற் சுவர்களிற் செதுக்கப்பட்டிருக்கும் பழைய கதைக்குறிப்புகளைக் கொண்டும் நன்கு தெளியப்படும்.

* 'மாணிக்கவாசகர் காலம்' 237, 300-ஆம் பக்கங்களிற் காண்க.

கற்செதுக்கு உருக்களுள் மிகப் பழையவாக இஞ்ஞான்று ஆராய்ந்து தெனியப்பட்டவை; 'திருக்கடன்மல்ல' எனப் பழையநூல்களிற் பெயர் கூறப்படும் 'மகாபலிபுரத்' தின்கண் உள்ள கற்பாறைக்கோயில்களில் அமைக்கப்பட்ட டிருப்பனவே யாம். இவ்வூரின்கண் உள்ள கற்பாறைகளைக்குடைந்து வியக் கத்தக்க கோயில்களையும் அக்கோயிற் சுவர்களிற் பல உருக்க ளையும் ஆக்குவித்தோன் கி-பி ஏழாம் நூற்றாண்டி னிடையில் நிகரற்ற வென்றிவேந்தனும் விளங்கிய 'முதலாம் நரசிம்ம வர்ம பல்லவமல்லனே' யாவன். இவ் வேந்தனது படைக்குத்தான் சிறுத்தொண்ட நாயனார் தலைவராயிருந்தனர்; திருஞானசம்பந் தப் பெருமானும் இவ்வேந்தன் காலத்திலேதான் திகழ்ந்தனர்; இம்மன்னர் பிரானின் தந்தையான 'மகேந்திரவர்ம பல்லவ அரசனே' முதலிற் சமணமதந்தழுவினவனாயிருந்து, திருநாவுக் கரச நாயனரைக் கல்லிற் பிணத்துக் கல்லிற் வீழ்த்திப், பின் னர் அவர் அக்கல்லையே புணையாகக் கொண்டு சிவபிரான் றிரு வருளாற் கரையேறினதைத் தான் நேரே கண்டு சிவபிரான் றிரு வருளேவியந்து அச்சமண்மதம்விட்டுச் சைவசமயந்தழுவினான் ஆவன். மகேந்திரவர்மன் மகாபலிபுரத்திற் றுவங்கிய திருக் கோயிற் றிருப்பணிகளையே அவன்மகன் நரசிம்மவர்மன் முற்று வித்து, 'மாமல்லன்' என்னுந் தன்பெயரால் அவ்வூரை 'மாமல்ல புரம்' எனவும் வழங்குவித்தான்*. இவ்வாறு இவ்வேந்தர் இரு வராலும் இவர்க்குப்பின் வந்த அரசர் சிலராலும் அமைக்கப் பட்டு இன்றுகாறும் வயங்கும் இத்திருக்கோயில்களும் இவற் றின்கட் செதுக்கப்பட்டிருக்கும் உருக்களும் உலகம் எங்க னும் உள்ள கற்றார் எல்லாரும் வந்துகண்டு 'இவற்றையொப்ப தொரு நுண்ணிய அழகிய உண்மையொடு பிறழாத கற்றச்ச வேலை யாண்டுங்கண்டிலேம்!' என்று சொல்லிச்சொல்லி வியக் குந்தன்மையவாய் மிளர்கின்றன. இங்ஙனங் காண்பாரெல் லாம் புதுமை! புதுமை! என்று வியக்கும் இத்திருக்கோயிற்

* Dr. G. T. Dubreuil's The Pallavas, p. 41.

சுவர்களிலுங் கற்பாறைகளிலுஞ் செதுக்கப்பட்டிருக்கும் உருக்களுங்கூட முற்றும் பாரதகதை நிகழ்ச்சிகளைக் காட்டுவனவாயும், பிறசிவபுரானகதை நிகழ்ச்சிகளைக் காட்டுவனவாயும் இருக்கின்றனவே யல்லாமல், 'இராமஇராவண கதைநிகழ்ச்சி'யை ஒரு சிறிதாயினுங் காட்டுவனவாயில்லை. கண்ணனுடைய விளையாடல்களைப் பலவகையானுஞ் சுவைபெறக்காட்டும் இக்கற்றச்சுவேலையில் 'இராமஇராவணகதை' ஓர் எட்டுணையாயினுக் காட்டப் படாமை பெரிதும் ஆராயற் பாற்றன்றோ? இக்கற்றச்சுவருக்களிலுங் கோயில்களிலுஞ் சிவபிரான் திருமால் என்னும் இருவர்தம் அருள் நிகழ்ச்சிகளும் ஒருங்குவைத்துக் காட்டப் பட்டிருப்பினும், முதன்மையான இடங்களிலுங் கருவறைகளிலுஞ் சிவலிங்க வடிவங்களும் சிவபிரான் நன் றிருவருவங்களும் அமைக்கப்பட்டிருத்தலால், இவற்றை அமைப்பித்த காலத்திற் சிவபிரானே முழுமுதற் கடவுளாக வணங்கப் பட்டமையும், அங்ஙனமாயினுந் திருமாலும் சிவபிரானுக்கு அடுத்த நிலையில் வைத்துத் தொழப்பட்டமையுந் தெள்ளிதிற்புலனாம். இவ்வாறு இருவர்தம் அருள் நிகழ்ச்சிகளும் இனிது காட்டப்பட்டிருக்கும் இக் கற்செதுக்குகளில் 'இராமஇராவணகதை' ஒரு திணைத்துணையுங் காட்டப்படாமையால், நரசிம்மவரும் பல்லவ வேந்தன் செங்கோல் ஓச்சிய கி-பி ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் 'வான்மீகி ராமாயணமும்' அதிற் சொல்லப்பட்ட கதையும் இத் தமிழ்நாட்டின்கட் பரவினவல்ல வென்பது நன்கு பெறப்படும்.

இனி, முதலாழ்வார் மூவருட் பூதத்தாழ்வார் 'மகாபலிபுரம்' என்னுந் 'திருக்கடன்மல்லை'யிற் பிறந்தவரென்பது "கடன்மல்லைப்பூதத்தார்" என்னும் பாயிரச்செய்யுளால்* விளங்காநிற்கும். இன்னும் இவ்வாழ்வாரே,

“மாமல்லை கோவல் மதிட்குடந்தை யென்பரே

ஏவல்ல எந்தைக் கிடம்” என்று† கூறுதலின், 'மாமல்

* இரண்டாந்திருவந்தாதி முதல். † இரண்டாந்திருவந்தாதி, எ0.

லன்' எனப்பெயரிய நரசிங்கவரும வேந்தன் தன்பெயரால் இந் நகரத்தை ஆக்கியபின் பூதத்தாழ்வார் இருந்தமை புலனாம். எனவே, நரசிம்மவருமனது இறுதிக் காலமாகிய கி-பி ௯௬௦ க்கும் பூதத்தாழ்வாரது காலம் பிற்பட்டதாதல் தெளிபுப்படும். இனி, இவர் அவ்வரசற்கு எத்தனை காலம் பிற்பட்டவர் என்பதனைத் துணிதற்குங் கருவிகள் வாய்த்துள். முதலாம் நரசிம்ம வருமனுக்கு மகன் இரண்டாம் மகேந்திரவர்மன் ஆவன்; இவனுக்குமகன் முதலாம் பரமேசுவரவர்மன் ஆவன்; இவனுக்குமகன் இரண்டாம் நரசிம்மவருமன் ஆவன்; இவ்விரண்டாம் நரசிம்ம வருமனுக்கு மகன் இரண்டாம் பரமேசுவரவர்மன் ஆவன். இவ்விரண்டாம் பரமேசுவரவர்மனே காஞ்சிபுரத்திலுள்ள 'வைகுண்டப்பெருமாள்கோயிலை' அமைப்பித்தோன் ஆவன்; அவனால் அமைப்பிக்கப்பட்டது பற்றியே அக்கோயில் 'பரமேச்சுவரவிண்ணகரம்' எனப் பெர்பெறுவதாயிற்று*. இம் மன்னன் கி-பி ௭௧௫-இல் இருந்தமை அவன் வெட்டுவித்த கல்வெட்டு ஒன்றினால் புலப்படுதலின், இவன் அமைப்பித்த 'விண்ணகரத்'தைத் தம்முடைய செய்யுட்களிற் குறிப்பிட்ட பொய்கைபாழ்வார்†, பேயாழ்வார்‡ என்னும் இருவரும், அவரோ டொருகாலத்தினரான பூதத்தாழ்வாரும் கி-பி எட்டாம் நூற்றாண்டின் இடையில் இருந்தமை தேற்றமாம். முதலாழ்வார் பாடிய 'திருவிண்ணகரம்' கச்சியிலுள்ளதேபல்லாமற் பிறவல்ல வென்பதூஉம் மேலே 298, 299-ஆம் பக்கங்களில் விளக்கிக்காட்டினும். அற்றேல், முதலாழ்வார்கள் கி-பி ஏழாம் நூற்றாண்டின்சுற்றி லிருந்தவரென மேலே கூறிவைத்து, சுண்டு அவர் கி-பி எட்டாம் நூற்றாண்டின் இடையில் இருந்தவராவரெனக் கூறுதல் என்னையெனின்; இரண்டாம் பரமேசுவரவர்மன் கி-பி ௭௧௫-இல் உயிரோடிருந்தானென்பது புலனாதலின், அதற்குமுன் அவனது அரசாட்சி துவங்கியகாலம் ஏழாம் நூற்றாண்டின்சுற்றி லிருக்கலா

* The Pallavas by Dr. G. T. Dubreuil, p. 46. † முதல் திருவந்தாதி, ௭௭. ‡ மூன்றாம் திருவந்தாதி, ௬௨.

மாகலானும், முதலாழ்வார் மூவரும் அம்மன்னவன் காலத்தும் இருந்தாரெனக் கொள்ளுதலுங் கூடுமாகலானும் மேலே அங்ஙனம் உரைத்தாம். எங்ஙனமாயினும் முதலாழ்வார் மூவரும் கி-பி ஏழாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்குமுன்னும், எட்டாம் நூற்றாண்டின் நடுவுக்குப் பின்னும் இருந்திலரென்பதே முடிந்த பொருளாமெனக் கடைப்பிடிக்க,

இனி, இம் முதலாழ்வார் மூவருந் தாம் திருமான்மேற்பாடிய பாடல்களில் இரண்டுமூன் றிடங்களிற்றவிர வேறெங்கும் இராமஇராவண கதையைக் குறியாமையானும், கண்ண பிரானையும், நரசிங்கன் வாமனன் முதலான ஏனைவடிவங்களை யுமே மிகுத்துப் பாடுதலானும் இம்மூவர் காலத்துங்கூட இராம இராவணகதை தமிழ்நாட்டு வைணவர் குழுவிற் பரவி வழங்காமை நன்கு துணியப்படும். எனவே, இராமனைப் பெரிதபாடி, இராமாயண கதைக் குறிப்புகளைத் தம்முடைய பாடல்களிற் பல்காலும் பலவிடத்தும் பலவாறு எடுத்து விரித்த திருமங்கையாழ்வார், குலசேகர ஆழ்வார் முதலிய பிறரும் அவரோடொருங்கிருந்தோரும் எல்லாம் கி-பி எட்டாம் நூற்றாண்டிற்குப்பின் னிருந்தோராதல் திண்ணமாம் என்க.

அற்றேல், முதலாழ்வார் மூவர்க்குப்பின் எத்துணைகாலங் கழித்துத் திருமங்கையாழ்வார் இருந்தனரெனின்; அதனையும் ஒருசிறிது விளக்கக்காட்டுதும். மேலே குறித்த இரண்டாம் பரமேசுவரர்மனுக்குப் பின் தொண்டை மண்டிலத்தில் அரசு புரிந்தோன் 'நந்திப்போத்தவர்மன்' என்னும் இரண்டாம் நந்திவர்ம பல்லவமல்லனை யாவன்; இவனது கூஉ-ஆம் ஆட்சிக்காலத்தில் 'திருவல்லம்' சிவபிரான் திருக்கோயிலிற் செதுக்கப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்றினால்* இவன் அறபத்திரண்டு ஆண்டுகள் அரசுபுரிந்தானாதல் வேண்டுமென அறிகின்றோம். இவன் கி-பி எகன-முதல் எகக-வரையில் அரசு வீற்றிருந்தானென்று

* The inscription of Tiruvallam, no. 76 of 1889.

வரலாற்று நூலாசிரியர் உறுதிப்படுத்தியிருக்கின்றனர்*. வடக்கே விர்தியமலையின் தென்பாலுள்ள தக்கண நாட்டை அரசாண்ட சாளுக்கிய அரசர்கள், தமிழ்நாட்டில் தொண்டை மண்டிலத்தை அரசாண்ட பல்லவ அரசர்களோடு பகைத்து அவர்களைத் தங் கீழ்ப்படுத்தப் பலகால் முயன்றும் அது நிறைவேறிற்றில்லை. இரண்டாம் புலிகேசன் என்னும் சிறந்த சாளுக்கிய வேந்தனுங் கூட அம்முபற்சியில் வெற்றிபெறாமல், முதலாம் நரசிம்மவருமன் படைத்தலைவரான சிறுத்தொண்ட நாயனரால் தோல்வியுற்று மடிந்தான். ஆனால், அச் சாளுக்கியவேந்தன் வழியில் வந்தோனான இரண்டாம் விக்கிரமாதிர்த்தனோ, கி-பி எசுசு-இற் காஞ்சியின்மேற்படையெடுத்துவந்து ‘நந்திப்போத்தவர்மன்’ என்னும் நந்திவர்ம பல்லவமல்லனை வென்றான்†. இந்நந்திப்போத்தவர்மனுக்குப் பின், இவன் மகன் ‘தந்திவர்மன்’ அரசுபுரிந்த காலத்தும், வடக்கேயிருந்த ‘ராஷ்டிரகூட’ மன்னனான மூன்றுங்கோவிர்தன் என்பான் கி-பி ௮௦௩-இல் காஞ்சிமேற்படையெடுத்துவந்து தந்திவர்மனை வென்றான்‡. இவ்வாறு இப்பல்லவ அரசர் இருவரும் தக்கணத்திலிருந்துவந்த சாளுக்கிய இராட்டிரகூட மன்னர்களால் தோல்வியுற்றமையின், இவர்களது பல்லவ அரசு பெரிதும் நிலைகுலைந்து நின்றது; அதனால், இவர்க்கு அடங்கித் திறைசெலுத்தித் தந்த தொண்டை நாட்டுக்குறநிலமன்னர்கள் இவர்க்குத்திறைகொடாதொழிந்தனர். சிவபெருமானிடத்து மிக்க அன்பு உடையவரும், சிவபிரானுக்குத் திருக்கோயிற் நிருப்பணி செய்தவருடான இப்பல்லவ வேந்தர் இருவரும் வடக்கிருந்து வந்த மன்னர்களால் தோல்வியுற்றுத், தமக்கு அடங்கியமன்னருந் தமக்கு அடங்காராய்நிற்கப், பல்லவ ஆட்சியானது நிலைகுலைந்து வருந்துதல் கண்டே, அவ் வேந்தர்பால் அன்புமிக்க சைவசமயாசிரியரான ‘சுந்தரமூர்த்திநாயனார்,’

* Dr. Dubreuil's *The Pallavas*, 66. † Dr. R. G. Bhandarkar's *Early History of Dekkan*, 1st edition, p. 44.

‡ Ibid, p. 50.

“மண்ணுலகங் காவல் பூண்ட, உரிமையாற் பல்லவர்க்
குத் திறைகொடா மன்னவரை மறுக்கஞ் செய்யும், பெருமை
யார் புவிபூர்ச் சிற்றம்பலத்தெம் பெருமானைப் பெற்றாமன்றே”
என்று* அவர்பொருட்டு இறைவனை வேண்டிப் பாடியருளி
னார். இரண்டாம் நந்திவர்ம பல்லவ வேந்தன் சிவபெருமான்
மாட்டு மிக்க அன்பு வைத்தவனென்பது, திருக்கச்சியிலுள்ள
‘முக்தீசுவரம்’ என்னும் சிவபிரான் கோயில் அவனால் அமைக்
கப் பட்டமையாலும், அக்கோயிற் சுவரில் அவன் செதுக்கு
வித்திருக்குங் கல்வெட்டினால் துணியப்படும்†. இவன் மகன்
தந்திவர்ம பல்லவனும் அங்ஙனமே சிவபிரான்பால் மிக்க அன்
புடையோனென்பது, திருச்சிராப்பள்ளிக் கோட்டத்திலுள்ள
‘ஆலம்பாக்கத்’தில் அவன் எடுப்பித்த திருக்கோயிற் பெருமான்
‘தந்திவிங்கம்’ எனப் பெயர்கொண்டு விளங்குதலே சான்றும்.
சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தாம் அருளிச்செய்த மேற்காட்டியபாட்
டில் ‘பல்லவற்கு’ என ஒருமை வாய்பாட்டால் ஒதாமற் ‘பல்ல
வர்க்கு’ எனப் பன்மைவாய்ப்பாட்டால் ஒதித் தந்தையும் மக
னும் ஆம் அப்பல்லவ வேந்தர் இருவரையுங் குறிப்பிடுதலா
னும், “மறுக்கஞ்செய்யும்” என நிகழ்காலவினைச்சொற்பெய்து
உரைத்தலானும் அவர், இரண்டாம் நந்திவர்மனது இறதிக்கா
லம்முதல், அவன்ரன் மைந்தன் தந்திவர்மனதுகாலத்தின் முற்
பகுதிவரையில் இருந்தாரென்று கொள்ளற்பாற்று; அதாவது:
சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரது காலம், கி-பி ௭௪௦-முதல் ௮௧௦-வரை
யிலாநென்று துணியலாம். இவ்வாறு இந்நாயனாரிருந்தது ஐம்
பதாண்டெனத் துணியப்படுதலாலும், இவர் ‘முப்பத்தெண்ணு
யிரர் திருப்பதிகங்கள்’ அருளிச்செய்தா ரெனத் ‘திருமுறை
கண்டபுராணங்’ கூறுதலின் இத்துணைப் பெருந் தொகையின
வாகிய திருப்பதிகங்களைப் பர்பல திருக்கோயில்கடோறுஞ்
சென்று அருளிச் செய்தற்குக் குறைந்தன முப்பத்தைந் தாண்டு

* கோயிற்பதிகம், ச. † See ‘South Indian Shrines’ by
Mr. P. V. Jagadisa Ayyar, pp. 86, 95.

களாயினும் வேண்டுமாதலாலும் இவர் தமது பதினாரும் ஆண்டு முதல் இறைவன் திருவருள் பெற்றுப் பாடத்துவங்கியிருந்தாலும் இவர் ஐம்பதாண்டு வரையில் உயிர் வாழ்ந்தாராகல் வேண்டும்; அதனால், இவர் பதினெட்டாண்டு மட்டுமே உயிர் வாழ்ந்தாரெனக் கூறும் ஒரு விடுதிப்பாட்டின் கூற்றுப் பொய்க் கூற்றாதல் பெற்றும். அது நிற்க.

இனித், திருமங்கையாழ்வார் தாம் பாடிய ‘அட்டபுயகரப்’ பதிகத்திலும், ‘பரமேசுவரவிண்ணகரப்’ பதிகத்திலும் உயர்த்துக் குறிப்பிட்ட பல்லவவேந்தன் எவன் என்பது ஆராயற்பாற்று. “தென்னவனை முனையிற் செருவில் திறல் வாட்டிய திண்கிலையோன், பார்மன்னு பல்லவர்கோன்” எனவும், “வில்லவன் நென்மெலியில் வெருவச் செருவேல் வலங்கைப்பிடித்த, படைத்திறற் பல்லவர்கோன் பணிந்த பரமேச்சுர விண்ணகரம் அதுவே” எனவும் இவர் உரைக்குமாற்றால், இவராற் குறிப்பிடப்பட்ட பல்லவவேந்தன் தன்காலத்திருந்த பாண்டியனையும் சேரனையும் போரில் வென்று நிகரற்ற மன்னர் கோளாய் விளங்கினவ னென்பது நன்குபெறப்படும். திருமங்கையாழ்வார், முதலாழ்வார் மூவர்க்கும் பின்னிருந்தோராதல் எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையானும், அம்முதலாழ்வார் மூவரும் கச்சியிலுள்ள ‘திருவிண்ணகரை’ ஆக்குவித்த இரண்டாம் பரமேசுவர பல்லவ வேந்தனுக்குப் பிற்பட்டோராதலை மேற்காட்டின மாகலானும், திருமங்கையாழ்வாராற் குறிப்பிடப்பட்டோன் அவ்விரண்டாம் பரமேசுவரமனுக்குப் பிற்பட்ட பல்லவவேந்தருள் ஒருவனேயாதல் வேண்டும். மேற்காட்டியபடி, இரண்டாம் பரமேசுவரனுக்குப் பின் அரசுபுரிந்த இரண்டாம் நந்திப்போத்தரசனும், அவன் மகன் தந்திவர்மனும் வடக்கிருந்து வந்த சாளுக்கிய இராட்டிர கூட அரசர்களால் தோல்வியுற்று வலிகுன்றியிருந்தனராகலின், அவ்விருவரும் பாண்டியசேர அரசர்களொடு பொருது அவர் தம்மை வென்றென்பது பெறப்படமாட்டாது. ஆனால், இரண்டாம் நந்திப்போத்த வர்மனுக்குப் பேரனும், தந்திவர்மன் மக

னும் ஆகிய மூன்றும் நந்திவர்மபல்லவனோ அங்ஙனம் பாண்டிய
சேர அரசர்களைப் போரில்வென்று நிகரற்றவேந்தனாய் விளங்
கின நென்பது அவனைப்பற்றிய கல்வெட்டுகளானும், அவன்
மேற் பாடப்பட்டிருக்கும் 'நந்திக்கலம்பகத்' தானும் நன்கு
விளங்கா நிற்கின்றது. இவன் திருமாலினிடத்து மிக்க அன்
புடையனென்பதும், இவன் திருக்குடந்தைக்கு அருகிலுள்ள
'நந்திபுரவிண்ணாகரம்' என்னுந் திருமால்கோயிலை ஆக்கினனென்
பதும் கல்வெட்டுகளிற் புலனாகின்றன. கல்வெட்டுகளினால் அறி
யப்படும் முதலாம் வரகுணபாண்டியன், இந்நந்திவர்மனது தலை
நகராகிய திருக்கச்சிமேற் படைபெடுத்து வந்தபோது, இவன்
அவனைத் தெள்ளாற்றைக் கடந்துவராதபடி தடுத்துப் போர்
புரிந்து வென்று துரத்தினமையால் இவனுக்குத் 'தெள்ளாற்
றெறிந்த நந்தி' என்னுஞ் சிறப்புப்பெயரும் வழங்குவதாயிற்று.
இவன் தனது தலைநகராகிய காஞ்சியில் தன் முன்னோரால்
அமைக்கப்பட்ட 'பரமேச்சுர விண்ணாகரம்' என்னுந் திருமால்
திருக்கோயிலுக்குப் பல சிறப்புக்களுஞ் செய்து திருமால் திரு
வடிக்கண் மெய்யன்புடையனாய் ஒழுகிவந்தமை பற்றியே, திரு
மங்கையாழ்வார் தாம் இயற்றிய 'பரமேச்சுர விண்ணாகரப் பதி
கத்தில்' இவன்றன் அன்பினையும் வெற்றித்திறங்குளையும் வியந்து
பாடினார். ஆயினும், திருமங்கையாழ்வார் இம் மூன்றும் நந்தி
வர்மன் காலத்தவர் அல்லர்; அவனுக்கும் பிற்பட்ட. காலத்தே
தான் இருந்தவராவர்; யாங்ஙனமெனின், 'நந்திபுர விண்ணாக
ரப் பதிகத்தில்,'

"நந்திபணி செய்தநகர் நந்திபுர விண்ணாகரம் நண்ணுமன
மே" எனவும், பரமேச்சுர விண்ணாகரப் பதிகத்திற்,

"பல்லவன் மல்லியர்கோன் பணிந்த பரமேச்சுர விண்ணாக
ரம் அதுவே" எனவும் 'செய்த', 'பணிந்த' என்னும் இறந்த
கால வினைச்சொற்களைப் பெற்று, அவ் வேந்தன் தமது காலத்
திற்கு முன்னிருந்தோனென்பதை விளங்கவைத்தமையால் திரு
மங்கையாழ்வாரதுகாலம், மூன்றும் நந்திவர்மனது இறுதிக்கால

மாகிய கி-பி அநுச*-ஆம் ஆண்டுக்கும் பிற்பட்ட தென்பது பெற்றும்.

அற்றேல், 'தெள்ளாற்றெறிந்த நந்திவர்ம்' னுக்கும் அவரது காலம் எவ்வளவு பிற்பட்டதெனின், அதனையும் ஒரு சிறிது காட்டுதும். திருமங்கையாழ்வார் தாம் பாடிய 'அட்டபுயகரப் பதிகத்தின்' இறுதிச்செய்யுளில்,

“மன்னவன் தொண்டையர்கோன் வணங்கும் நீண்ட முடி மாலை, வைரமேகன், தன்வலி தன்புகழ் சூழ்ந்தகச்சி அட்டபுயகரத்து ஆதிதன்னை” என்று தமதுகாலத்து அரசுபுரிந்த 'வைரமேகன்' என்னும் பல்லவ அரசனைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இச் செய்யுளிற்போந்த இவ் விரண்டடிக்குத், தமிழறிவுநன்கு வாய்ப்பப் பெறுதார் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் பொருளுரைத்து இழுக்கினார். இவற்றிற்கு நேர்பொருள் 'அரசனும், தொண்டைய ரென்னும் பல்லவர்க்குத் தலைவனும் ஆபவன் வணங்காநின்ற நீண்டமுடியினையுடைய திருமாலை, வைரமேகன் என்னும் அவ்வரசனுடைய வலிமையும் புகழும்கூழ்ந்த காஞ்சி நகரின் கண் அட்டபுயகரம் என்னுந் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளிய முதல்வனை' என்பதேயாம்; முதலிற் பொதுவாகப் 'பல்லவர்கோன்' என்று சொல்லப்பட்ட அரசனை பின்னடியில் அவனுக்குரிய சிறப்புப்பெயரால் 'வைரமேகன்' என்று குறிக்கப்பட்டான்; இவ்வாறு அன்ரின் மிகுதியால் ஒருவரை முதலிற் பொதுவாகவும் பின்னர்ச் சிறப்பாகவும் வைத்து வேறுவேறு வினைகொடுத்து ஒதுதல் தமிழ்வழக்கேயா மென்பது, “ஒரு பொருள் குறித்த வேறுபெயர்க் கிளவி” என்னுஞ் சூத்திரத்திற்குச்† சேனாவரையர் உரைத்தவுரையான் உணர்க. பிரரும் “முனிவன் வந்தான், அகத்தியன் வந்தான்” என எடுத்துக்காட்டுப. எனவே, மேற்செய்யுளில் திருமங்கையாழ்வார் “தொண்டையர்கோன் வணங்கும்” என்றதும், “வைரமேகன் தன்வலி

* Dr. G. T. Dubreuil's The Pallavas, p. 79.

† தொல்காப்பியம், சொல், சஉ.

தன் புகழ்குழந்த” என்றதும் ஓர் அரசன் மேலனவேயாம். முதலடியில்உள்ள ‘மாலை’ என்பதற்குப் ‘பூமாலை’ என்று பொருளுரைத்து இடர்ப்பட்டாரும் உளர்; அச்சொல் இறைவனாகிய ‘திருமாலை’யேயுணர்த்திப், பின்னடியிலுள்ள ‘ஆதிதன்னை’ என்பதனோடு ஒத்துநின்றலை யுணரவல்லார்க்கு அதற்குப் பூமாலை யென்று பொருள்கொண்டாருரை போலியுரைபாதல் நன்கு விளங்கும்.

இனி, இச் செய்யுளிற் குறிப்பிடப்பட்ட ‘வைரமேகன்’ என்னும் பல்லவமன்னன் தமதுகாலத்து இருந்தமை பற்றியே திருமங்கையாழ்வார் ‘வணங்கும்’ என நிகழ்கால வினைச்சொல்லால் அவனது வணக்கத்தைத் தெரித்தோதினார். இவ் வைரமேகன் என்பான் மூன்றாம் நந்திவர்மனுக்குத் தந்தையான தந்திவர்மனாயிருக்கலாம் என்று ‘வேங்கையர்’ என்னுங் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சிக்காரர் முதலில் ஐயுற்றுக் கூறினரேனும், பின்னர்க்கிடைத்த கல்வெட்டுக்களைக் கொண்டு அப் பெயர்பூண்ட பல்லவ மன்னன் மூன்றாம் நந்திவர்மனுக்குப் பின் இருந்தவனே யென்று அவரே கூறுதலானும், திருவொற்றியூர் ‘ஆதிபூர்சுரர் திருக்கோயி’ லிற் பொறிக்கப் பட்ட கல்வெட்டு ஒன்றைக் கொண்டு*, ‘அபராஜித பல்லவவேந்தன்’ மகன் ‘வைரமேகன்’ ஆவன் என்பது காட்டப்பட்டிருத்தலானும், அபராஜித வேந்தன் வென்றிவேந்தனாய் விளங்கிய கி-பி ௮௮௦-இல்† அவன் மகன் ‘வைரமேகனும்’ திருமங்கையாழ்வாரும் இருந்தமை நன்கு துணியப்படும். தந்திவர்மனுக்கு வைரமேகன் என்னும் பெயர் இல்லாமையின் அவனை அவ்வாறு முதலிற் கொண்டது வழுவெனத் தள்ளப்படலாயிற்று. ஆகவே, திருமங்கையாழ்வார் கி-பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்தவ ரெனயாம் மேலேயுரைத்தது நிலைபெறல் காண்க.

இனி, ஆயிரங் கைகளுடைய வர்ணன் என்னும் அசுரனோடு பொருது அவனைக் கண்ணன் அழித்த கதையைத், திரு

* No. 158 of 1912. † The Pallavas, p. 84.

மங்கையாழ்வார் திருமாலுக்கு ஒரு பெருஞ் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கின்ற ராகலின் அஃது ஒருசிறிது ஆராயப்பாற்றி. 'வாணன்' என்பான் தன் மகன் 'உழையின்' பொருட்டுச் சிறைவைத்த 'அநிருத்தன்' கண்ணபிரானுக்குப் பேரனாகலின், அவனை விடுவித்தற்பொருட்டுக் கண்ணன் வாணனது 'சோ' வென்னும் நகர்மேற் படையெடுத்துச்சென்ற அவனொடுபொருதமை 'சிலப்பதிகாரம்,'* 'மணிமேகலை'† முதலான பழைய தமிழ்க் 'காப்பியங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; அக்கதை உண்மையாயிருக்கலாம். ஆனால், அவ் வாணனுக்கு ஆயிரத்தோள்கள் உளவாகப் பின்னுள்ளோர் கட்டிவிட்டகதை அப் பழைய நூல்களுள் யாண்டுங் காணப்படாமையின், அது வைணவர்கள் புதிதாகப் புனைந்து பாரதத்தினுட் பின்னர் நுழைத்த பொய் புனைபேயாம். உலகநன்மையின் பொருட்டாகவாதல், தன்னடியவர் நன்மையின் பொருட்டாகவாதல் ஒருவர் ஓர் அரிய செயலைச் செய்தனராயின் அதனை உயர்த்துப் புகழ்தல் ஒக்கும். மற்றுக் கண்ணனோ தன் பேரன்பொருட்டாக வாணனை எதிர்த்தனன்; அது திருமாலுக்குச் சிறப்பாதலும், அதனைப் புகழ்ந்து பேசுதலும் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? அஃதெவ்வாறாயினும் ஆகுக. இனி, அங்ஙனங் கண்ணன் அவ் வாணன்மேற் படையெடுத்துச் சென்றபோது, அவ்வாணனது நகரைக் காத்துநின்ற சிவபிரானும், அவர் தம் மகன் முருகவேளும் கண்ணனோடு எதிர்த்துப் போர்புரிந்து அவன்முன் நிற்கவாற்றாது தோற்றோடினார் என்னும் ஒரு பெரும் புளுகுநரையைப் புதிது படைத்து அதனை வைணவர்கள் அப் பாரதக்கதையினுள் நுழைத்திருக்கின்றனர். இப் பெரும்புளுகு, வைணவ மதம் சைவத்தின் வேறாய்ப் பிரிந்து தனியே கிளர்ச்சிபெற்ற திருமங்கையாழ்வாரது காலத்தேதான் படைக்கப் பட்டுப் பாரத கதையினுள் நுழைக்கப்பட்டதாதல் வேண்டும். ஏனென்றற், கண்ணன் வாணனொடுபுரிந்த போரிற் சிவபிரான் வாணனுக்குத் துணையாய்

* கடலாகோதை, ௫௪-௫௫. † மலர்வனம்புக்காதை, ௧௨௩-௧௨௪.

வந்தெதிர்த்தாரென்பது 'சிலப்பதிகாரம்' முதலிய பழைய நூல்
களுள் யாண்டுஞ் சொல்லப்படவில்லை. வைணவசமயத்திற்கு
முதலாழ்வார்களான மூவருட் 'பேயாழ்வா'ருங்கூட

“நின்றெதிராய நிரைமணித்தேர் வாணன்தோள்
ஒன்றிய ஈரைஞ்ஞாறு டன்துணிய—வென்றிலங்கும்
ஆர்படுவான் நேமி அரவணையான்” எனவும் (அ0);

“மகனொருவர்க் கல்லாத மாமேனி மாயன்
மகனும் அவன்மகன் நன் காதல்—மகனைச்

சிறைசெய்த வாணன்றோள் செற்றான்” எனவும் (கூஉ)
அருளிச்செய்திருக்கின்றனவேயல்லாமல், அப்போரின் கட்டி
பிரான் வந்தெதிர்த்துத் தோற்றோடினர் என ஓர் அணுத்துணை
யாயினும் மொழிந்தனர் அல்ல. வாணன் போரிற் சிவபிரா
னது தொடர்பு முதலாழ்வார்பாடல்களிலும் ஏனைப்பழைய நூல்
களிலும் ஏதுமே காணப்படாதாகத், திருமங்கையாழ்வாரோ,

“வள்ளி கொழுநன் முதலாய மக்களோடு முக்கணன்
வெள்கியோட விறல்வாணன் வியன்தோள் வனத்தைத்
துணித்துகந்தான்” என்றாற்போலப் (எ, கூ) பலவிடங்களில்
அதனைத் தொடுத்திச் சொல்லிச் சிவபிரானை இகழ்கின்றார்.

ஆயினும், இவர், திருமழிசை யாழ்வாரைப்போல் வரை
கடந்து சிவத்தை இகழ்ந்து பேசுதிறிலர். வாணன் போரிற் சிவ
பிரானைத் தொடர்புபடுத்திக் திருமழிசை யாழ்வார் இகழ்ந்
துரைப்பனவற்றிற் சில காட்டுதும்:

“மோடியோடி லச்சையாய காபம்எய்தி முக்கணன்
கூடுசேனை மக்களோடு கொண்டிமண்டி வெஞ்சமத்து
ஓடவாணன் ஆயிரங் கரங்கழித்த ஆதிமால்”

“இண்டவாணன் ஈரைஞ்ஞாறு தோள்களைத்துணித்தநாள்
முண்டநீறன் மக்கள்வெப்பு மோடியங்கி யோடிட” (திருச்
சந்தவிருத்தம், திரு, எக).

“அவரிவ ரென்றில்லை அனங்கவேள் தாதைக்கு
எவரும் எதிரில்லை கண்டர்—உவரிக்

கடல்நஞ்சும் உண்டான் கடனென்று வாணற்கு

உடனின்று தோற்றான் ஒருங்கு” (நான்முகன் நிருவர் தாதி, ௫௬). இவையேயன்றி இவர் சிவபிரானை இகழ்ந்துபாடியவை இன்னும் பல. மேலும், இவர் சமணர் புத்தர்களோடு சைவரையும் உடன்சேர்த்து,

“அறியார் சமணர் அயர்த்தார் பவுத்தர்

சிறியார் சிவப் பட்டார்” என மிகவும் பழித்துப் பேசுதலின் இவர் சைவசமயத்தவரைப் பெரிதும் பகைத்தவரென்பது புலனாம். இப் பெற்றியினரான இத் திருமழிசை யாழ்வார் சைவசமய ஆசிரியன்மார்க்காலத் திருந்தனராயின் அவர்க்கும் இவர்க்கும் வழக்கு நேராதிராது. மற்று, அவர்க்கும் இவர்க்கும் வழக்கு நேர்ந்தமைக்கு இவர்தம் பாடல்களிலாதல், தேவாரப் பாடல்களிலாதல் ஏதொரு குறிப்புங் காணப்படாமை யானும், தேவாரப்பதிகங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் திருமால் சிவ பிரான் திருவடியைத் தேடியறியாக் குறைபாடு சொல்லப்படுதலின் தேவாரகாலத்தில் வைணவமதம் கிளர்ந்து நில்லாமை யறியப்படுதலானும், பௌத்த சமணர்களோடு வழக்காடி அம்மதங்களைத் தொலைத்தவர்கள் சைவஆசிரிய ரென்பதற்கே சான்றுகள் காணப்படுதலல்லாமல், வைணவ ஆழ்வார்கள் அவர்களோடு அங்ஙனம் வழக்கிட்டமைக்குத் தினைத்தனைக் குறிப்பும் யாண்டுங் காணப்படாமையானும், பௌத்த சமணமதங்க ளொடுங் கிச் சைவசமயம் பெரிதுங்கிளர்ந்து ஒங்கிப் பொலிந்தகாலத்தில், அதனைச் சார்ந்து வைணவமதம் மெல்ல மெல்லக் கிளர அப்போது முதலாழ்வார்களும், அவர்க்குப்பின் அது பின்னுங்கிளர்ந்து தனிநின்ற காலத்தே திருமங்கையாழ்வார், குலசேகரர், தொண்டரடிப்பொடி முதலியோரும், அதற்கும்பின் அது சைவத்திற்கு முற்றும்மாறாய் விலகி அதனைப் பகைத்தகாலத்தே ‘திருமழிசை,’ ‘சடகோபர்’ என்பாரும் இருந்தமைதேற்றமாம்.

மேலும், திருமழிசை யாழ்வார்தம் பாடல்களிற் காணப்படும் ‘பற்பநாபன்,’ ‘லச்சை,’ ‘கரன்,’ ‘முரன்,’ ‘அனந்தசய

என்,' 'புண்டரீகபாத புண்ணியகீர்த்தி,' 'ஆகுலம்,' 'தேநுகன்,' 'பத்தியானபாசநம்,' 'பவுண்டிரன்,' 'மாலிமான்,' 'சுமாஸி,' 'முகுந்தன்,' 'அச்சுதனனந்தகீர்த்தி,' 'சுவேதன்,' 'விசாதி,' 'காகுத்தன்,' 'மதுகுதன்,' 'சிரீசரன்,' 'சீரணன்,' 'குணபரன்' முதலான வடசொற்கள் சொற்றொடர்களும், கீழோர் தமக்குள் வழங்கும் 'வாலாட்டுதல்' என்னும் தமிழ் ஏச்சுஉரையும், முதலாழ்வார் பாடல்களினைத், அவர்க்கு முற்பட்டோர் பாடல்களினைத், காணப்படாமையானும், இன்றோரன்ன வெல்லாம் பத்தாம் நூற்றாண்டுமுதலிருந்த ஏனையாழ்வார்களின் பாட்டுகளின் மட்டுமே காணப்படுதலானும் திருமழிசையாழ்வார் கி-பி பத்தாம் நூற்றாண்டின்கண் இருந்தாரென்பதே தேற்றமாம் என்க. அற்றேல், மேற்காட்டிய வடசொற்களிற் சில 'திவாகரம்' முதலான பழையசிகண்டு நூல்களிற் காணப்படுதலின், அவை பத்தாம் நூற்றாண்டிற் புதிதுபுகுந்தவையென்றல் யாங்ஙனமெனின்; 'திவாகரம்' முதலிய நிகண்டு நூலாசிரியர் தமக்கு முன்னும் தங்காலத்தும் வழங்கிய தமிழ்ச்சொற்கள் குறியீடுகள் முதலிய வற்றைத் தொகுத்து நூல்களினின்று காலத்து, வடமொழியினுள்ள நிகண்டு நூல்களையும் பார்த்து அவற்றின்கண் உள்ள சொற்கள் குறியீடுகளையும் உடனெடுத்துச் சேர்த்து அவற்றை ஆக்கினராகலின், நிகண்டு நூல்களிற் காணப்படும் வடசொற்கள் குறியீடுகளெல்லாம் பழைய தமிழ்நூல்களில் வழங்கின அல்லவென்க. நிகண்டுநூல்கள் தமிழ்ச்சொல் வழக்கிற்கே மேற்கோளாகுமல்லாமல், வடசொல் வழக்கிற்கு மேற்கோளாகாவென்று உணர்ந்துகொள்க. ஒரு வடசொல் தமிழின்கட் புகுந்து வழங்கின காலத்தைத் தெளிதற்கு நிகண்டுகள் அல்லாத ஏனைத் தமிழ் நூல்களே ஆராயற்பாலனவென்க. இவ்வாறு வைணவமதம் சைவசமயத்துக்குப் பெரிதும் மாறுபடுநின்று சிவபிரானை இகழ்ந்துபேசும் அள்ளின் நில்லாது, சிவபிராணடியவர்கள் அருளிச்செய்த அருந்தமிழ்ப்பாக்கள் நின்றந்து சிவவுருவாய்த் திகழும் செந்தமிழ்மொழியினையும் பாழாக்குதற்கு மடிகட்டிநின்று

வடசொற்கள் சொற்றொடர்கள் கதைகள் முதலியவற்றை ஒரு வரைதிறையின்றித் தமிழின்கட் புருத்தத் தொடங்கியகாலம் கி-பி பத்தாம் நூற்றாண்டு துவங்கியேயாம். வைணவப் புலவர்களால் இங்ஙனம் தமிழ்பொழி பாழாக்கப்பட்டு வருகின்றமைக்கு, ஆழ்வார்களின் பாடல்களுக்கு உரையெழுதிய புலவர்கள் அவ்வுரையில் வரைதிறையின்றி வடசொற் சொற்றொடர்களை இணைத்து அழகில்லா அவ்வுரைநடைக்கு 'மணிப்ரவாளம்' என ஒரு பெருப்பெயர் சூட்டிவிட்டமையும், இன்றகாறும் வைணவப் புலவர்களாயிருப்போர் தமிழில் வடமொழிக் கலப்பு மிக வைத்து எழுதுதலுமே சான்றாகும். இன்னுஞ்சைவசமயம் ஒன்றுமே செந்தமிழ்மொழிக்கும் அது வழங்கும் மக்கட்கும் பேருரிமையாம் என்பதும், அது நன்குகண்டே வடக்கிருந்துவந்த பௌத்தர், சமணர், வைணவர் முதலான பிற மதத்தவர் தத்தங் காலங்களில் ஏராளமான வடசொற்களைப் புருத்திய தமிழில் தத்தஞ் சமயநூல்களை எழுதிச் சைவசமயத்தைக் கீழறுத்து வரலாயினரென்பதும், பிற்காலத்துச் சைவர்களும் அவர் வழிப்பட்டு இடையிடையே வடசொற்களையும் வடமொழி வடிக்குகளையும் தாமெழுதிய தமிழ்நூல்களிற் சிறு பான்மை தழுவி வரைந்தனராயினும் ஏனைப் பௌத்தர் சமணர் வைணவர் முதலான அவரைப்போல் அதனை அத்துனைக் கெடாமல் அதனை இன்றுகாறும் அழகு பெறவே காத்து வழங்கிவருகின்றன ரென்பதற்குச் 'சிவஞானமுனிவர்,' 'இராமலிங்கசுவாமிகள்,' 'சபாபதிநாவலர்,' 'ஆறுமுகநாவலர்' முதலான செந்தமிழ் வாணரின் செய்யுளுரைநூல்களை சான்றமென்பதும் மரவாமற் கருத்திர்பதிக்கற்பாலன. இவ் வடமொழி தென்மொழிக் கலப்பினை ஆராய்ந்தமட்டில் நடுநிலை திரம்பாத சீரிவாச ஐயங்காரும், "தமிழ்ச்செய்யுளில் சைவர்கள் தமக்கு உரிய அருள்நூல்கள், வைணவர்கட்கு உரியவற்றினும் ஏறக்குறைய மும் மடங்கு மிகவுள. சம்பந்தருடைய பதிகங்கள் மட்டுமே, பன்னீராழ்வார்களும் ஒருங்குசேர்ந்து செய்த பாடல்களின் அளவு

மமது ஆராய்ச்சியின்மேற் பாராட்டுரை

நம் இந்தியாட்டுக்குப் புறத்தேயிருந்த ஆரியர்கள், இவ்விந்தியாடுக்கு நாகரிகத்தில் மிகவும் சிறந்துவிளங்கிய தமிழ்மக்களோடு வந்து கலந்தபின், அவர்களுடைய நாகரிகமுறைகளைக் கற்றுத் தமக்கு உயர்வுதேடிய அவ்வளவில் அமையாத, தமக்குப் பலவகையாலும் உதவிபுரிந்த தமிழர்களைப் பல படியாலும் இழித்துத், தம்மை அவர்க்கு மேலாக நிறுத்திக்கொள்ளச் செய்த சூழ்ச்சிகள் அளப்பிவ. இச் சூழ்ச்சிகளுள் முதன்மையானவை 'புராணங்கள்' என்னுங்கட்டுக்கதைகளேயாம். இப்புராணக் கட்டுக்கதைகளாகிய விலகளை விரித்து, அவற்றுட் பகுத்துணர்ச்சி குறைந்த தமிழ்ப் பொதுமக்களைச் சிக்கச்செய்து பெரும்பாலும் தமக்கு ஒரு பேருயர்ச்சியினை நாட்டித், தமிழரைத் தமக்கு அடிமைகளாக்கிவிட்டனர். என்றாலும், சுற்றறிவும் துண்ணுணர்ச்சியும் வாய்ந்த தமிழ்ப் பெருமக்கள் அஞ்சா நெஞ்சினராய் அவ் வப்போது அவ வாரியரின் சூழ்ச்சிகளை எடுத்துக்காட்டித் தமிழரின் தமிழ்மொழிமாட்சியினையும், அவர்கட்கே யுரிய சைவசித்தார்த்தக் கோட்பாட்டின் ஒப்புயர்வில்லாத சிறப்பினையும், முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவத்தின் இலக்கணத்தையும் பற்பல செம்பொருள் தூல்களால் தமிழிலும் வடமொழியிலும் நன்கு விளக்கிக்காட்டி வந்திருக்கின்றனர். அத் தமிழ்ப்பெருமக்களின் அடிச்சுவடுபற்றியே யாம் எம் தமிழ் முதுமைகளின் நாகரிக இயல்பினைப் பல்வகை மெய்ச்சான்றுகள் கொண்டு தனித் தமிழ்நடையில் விரிவாக ஆய்ந்து விளக்கிவருகின்றோம். இவ் வாராய்ச்சியுரைகள், குருட்டு நம்பிக்கையிற் பழகி யுண்மைகாணும் வீருப்புஇன்றி அறியாமையிலும் இழிந்த அடிமைக் குழியிலும் புதைந்து கிடப்பார்க்கு வருத்தத்தை விளைக்குமாயினுந் கல்வியறிவுபெற்று உண்மைகாணும் பெருவேட்கையுடையார்க்குப் பெருமகிழ்ச்சியினைப் பெருக்கிவருகின்றன. எம்முடைய ஆராய்ச்சியுரைகளைப் பயின்று அவைதம்மை வியந்து எழுதின அன்பர்கள் பாப்பலர். அவர்கள் எல்லாரும் எழுதிய வியப்புரைகளை வெளியிடுதற்கு இடம்போதாமையின் அவற்றுள் ஒன்மைமட்டுங் கீழே வெளியிடுகின்றோம். எம் உரைகளை வியந்து பாராட்டி எம்மை உணக்கம் உறுத்திய நண்பர் எல்லார்க்கும் எமது நன்றியைச் செலுத்தகின்றோம்:-

வனத்தலைவர் தொழில் நிலையம்,
செ. சின்னத்தம்பி.
கண்டி, குரோதன ஆண்டு
கார்த்திகைத் திங்கள், ௧-ஆம் நாள்.

அருள்மிக்க சுவாமிகட்கு அடியேனது மனமுவந்த வணக்க முரியதாகுக!

தாங்கள் சென்றவாரம் V. P. Post இல் அனுப்பிய தூல்கள் கிடைக்கப் பெற்றேனே. மேலும் இத்தூல்களைக் கற்கக்கற்கத் தங்களுது பேரறிவின் திறமுணர்ந்து கழிபேருவகையும் மகிழ்ச்சியும் எய்தினம். தமிழ் மக்களாகிய யாம் "பாமரராய் விவந்துகளாய் உலகனைத்தும் இகழ்ச்சி சொலப் பாண்மைகெட்டு, நாமமது தமிழரெனக்கொண்டு... வாழ்ந்தோம்" இக்காலத்தில், தமிழ் மொழியின் ஒப்புயர்வற்ற சீரிய சிறப்பையும், அதன் தொன்மையையும் தெய்விகத் தன்மையையும் உலகோர் வியப்பெய்தும் வண்ணம், ஆழ்ந்தகன்ற துண்ணிய ஆராய்ச்சி வாயிலாகத் தெளிவாய் நிலைநிறுத்திவரும் தங்களைத் தந்தருளிய இறை சிவனுக்கு எம் அன்பார்த்த புல்லிய வணக்கமுரியதாகுக! தொல்லாசிரியர் கூற்றாயினும், ஏனை அறிவுடையோர் கூற்றாயினும் அவற்றிற்கெல்லாம் தக்க சான்றுகள் இல்லாவிட்டது அவற்றை உண்மை மொழிகளாகவேனும் பிரமாணங்களாகவேனும் கொள்ளாது, உந்துழைந்து ஆராயும் மனப்பான்மையுடைய தற்கால இளைஞர்க்கெல்லாம் தங்கள் தூல்களும், அவற்றுள் பொதித்துகிடக்கும் அரியபெரிய உண்மைமுடிபுகளும் ஒப்புக்கோடற்பாலனவாயும், ஆராவின் பம் அளிப்பனவாயும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மொழிப்பற்று சமயப்பற்று ஆகிய உள்ளக்கிளர்ச்சியை எழுப்புவனவாயும், பெரும்பயன் விளைப்பனவாயும் நிலவுகின்றன. இதுகாறும் உலகத்தில் வழங்கிவரும் மொழிகட்கெல்லாம் ஆரியமே முதல் மொழியென்றும் தாய்மொழியென்றும், ஒப்புயர்வற்ற தெய்விகமொழியென்றும் பெரிய முழுக்கஞ்செய்தும், நம் செந்தமிழ்மொழியை யிகழ்த்தும், செம்மைசார்ந்த தொன்மை நாகரிகமுடைய தமிழ்மக்களைப் பழித்

தும் வந்தவர்களின் உரைகளெல்லாம் பொருளில் புன்மொழிகளாமெனத் தக்க சான்றுகளுடன், பொற்றகட்டிற் குயிற்றிய மாணிக்கம் போல், ஆழகிய தனித் தமிழ் உரைகள் வாயிலாக இத்தென்றமிழ் நாடெங்கும் உண்மையைப் பரப்பிப் பெரிதும் உழைத்துவரும் தங்கள் போன்றிற் குயிகவுங் கடப்பாடுடையோம்.

திருமகள் நாகை நீலாம்பிகை ஆம்மையியற்றிய
'தனித்தமிழ்க்கட்டுரை'களுக்கு இராமநாதபுரம் வெளிப்பட்டிருந்ததில்
தமிழ்ப்புலவரும் மருந்துதூவல்லாருமான
திருவாளர் ப. முனியாண்டிபிள்ளை யவர்கள் கூறிய சிறப்புப்பாயிரம்.

சீர்வளர் பல்லா வரமதில் வாழ்க்கை
ஆர்சிவ னருளால் நிரம்பிநற் நெய்வத்
தமிழணங் குலவுந் தனியிட மாசிச்,
சமவறி வொழுக்கந் தழுவிவீடடைய
ஆமையுஞ் சைவ மழகுறக் கலைகள்
தமைப்பயின்று, உலகிற் சார்ந்துளவான
பலநெறி களெனது, பார்ப்பனமாக்கள்
சொலுமயல் வழியின் சூழ்ச்சிகளெல்லாம்
வெளிபெறக்காட்டி, மெய்ம்மையை யார்க்கும்
கனிபெறத் தெருட்டிக் கடவுளுயிர்மலம்
ஆனவைதேர் வறிவுறுத்திய திரு
ஞானசம்பந்தன் நாடுமெய் கண்டான்
முதலியோர் பெருமை மூவுலகறிய
வுதலியவாய்மை யுடையனா முயர்திரு
மறைமலையடிகள் மகிழ்ந்துசெய் தவத்தால்
இறைசிவ னருளுடன் எல்லொளி யென்னக்
கலைமகடானோர் கான் முனையாதி
நிலையறி நாகை நீலாம்பிகைப்பேர்
பெற்றுலகெங்கும் பேசுநற் பெரும்புகழ்
உற்றமூதாட்டி யோங்குநம் மெனவை
சொற்ற பண்டைப் பனுவல்கள் அல்லால்
மற்றையோர்மொழிந்த பிற்றைநாட் பனுவல்கள்
வெற்றுரை வுடமொழி விரவியவாதலின்
நற்றமிழ்த் தூய்மை நாவலந்தீவில்
என்றுமே தழுத்தற்கு ஏது இஃதாமெனப்
பொன்றிகழ் தனித்தமிழ் நலையிற் புகன்ற
தனித்தமிழ்க் கட்டுரை தனைக்கண் டுள்ளில்
இனித்தமிழ்க் குறையெலா மேகியதிதனால்,
யலத்தக மலர்த்தா ளம்பிகை தானே
நிலத்தினில் நாகை நீலாம்பிகைப்பேர்
புனைந்து மணஞ்செயப் பொருந்தா தலகில்
இணந்தழீஇ நின்றா னெனலா மிதனை
மனந்தனிற் சேடன் வகுத்துரை செய்யக்
கனிந்துரை தேடியுங் காண னாதி
மண்சுமந் தடியினில் மறைந்தன னெனிலிப்
பண்சுவை தெரிந்து பகர்வதற் கிங்ஙன்
யாருளராவர், ஆயினும் இதனைத்
தேர்வோர் சிவனருள் தேர்ந்தவராமே.

வெண்பா

பல்லா வரமிருந்து பண்டைத் தமிழ்த்தெய்வச்
சொல்லா லுலகந் தொடர்ந்தோங்க—நல்கினான்
நாகைநீ லாம்பிகைப்பெண் நன்குளவிக் கட்டுரைபோல்
நகைபிறி துண்டோ இயம்பு.